

NOELLE BERRY McCUE

*Un străin
venit de
departe*

Traducerea și adaptarea în limba română de
ION NICULESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Samantha aranja niște piese într-o vitrină în momentul în care Charles Caruthers, directorul său, intră pe ușa principală a muzeului, însoțit de un alt bărbat.

Samantha clipi din ochi văzându-l pe străinul pe care, împreună cu Charles, îl așteptase toată ziua. Avea o constituție athletică, se mișca agil, ca o felină, îmbrăcat într-un costum sobru, înveselit oarecum de o cămașă bleu deschis. Privirea îi era intensă, insolentă și întârzie îndelung asupra curbelor pline și îmbietoare ale sânilor și șoldurilor tinerei femei. Străinul se purta ca și cum era singurul mascul de pe pământ și asta îi dădea dreptul să dezbrace din priviri orice femeie îi ieșea în cale. Începu să se uite în ochii

Samanthei cu insistența celor care încearcă să citească gândurile celorlalți. Samantha simți că tremură. Fascinată de privirea lui i se păru că aude respirația ce mișca pieptul puternic al străinului.

Cei doi bărbați înaintară pe parchetul strălucitor: Charles înainte, mic și durduliu, urmat de celălalt. Pe măsură ce se apropiau, Samantha devenea mai palidă: ochii străinului, de un albastru vibrant și luminos, o străpungeau ca niște pumnale.

Ochii și părul bărbatului i se părură, dintr-o dată tinerei foarte cunoscuți. Pentru un scurt moment, i se păru că trăiește în altă lume, privindu-l pe Greg, iubitul ei Greg... Totul nu dură decât o fracțiune de secundă, dar străinul părea că recepționase mesajul ei involuntar. Cu un sentiment de panică, Samantha simți că turnul de fildeș în care se refugiase de mai multă vreme, începe să crape din încheieturi.

Înainte să facă prezentările obișnuite, bătrânul și bunul Charles o cuprinse pe Samantha părintește pe după mijloc:

– Ți-l prezint pe Michael Brady! Spre norocul nostru, firma lui a acceptat să facă restaurarea muzeului nostru. A venit să vadă cum stau lucrurile.

Începu să râdă înainte să anunțe cu nemaipomenită mândrie:

– Michael, ți-o prezint pe Samantha, asistenta mea, brațul meu drept, aș putea zice!

– Încântat, Samantha!

Michael strânse mâna tinerei femei. Aceasta și-o restrase iute, ca și când ar fi simțit un șoc electric.

Deranjat de bruschetea gestului ei o întreabă:

– După spusele lui Charles, se pare că ești fata lui Eddy Layman.

Ea confirmă cu o mișcare a capului. Un surâs apărut pe figura lui frumoasă, cu trăsături dure:

– Acum înțeleg totul!

– Ce anume?

– De ce președintele Institutului de Arheologie ține atât de mult ca proiectul să fie aprobat de asistenta lui Charles. Dacă tatăl dumitale ți-a transmis numai un sfert din cunoștințele lui, atunci ești foarte calificată pentru treaba asta.

Nici o notă de resentiment în vocea lui, constată Samantha. În ciuda aptitudinilor sale, își spuse ea, trecea drept o începătoare pe lângă bărbatul acesta care era o somitate în arheologie! Cu riscul de a aduce discuția într-o zonă prea personală, îl întreabă:

– Ați auzit vorbindu-se despre tatăl meu, domnule Brady?

– Cine n-a auzit vorbindu-se de Eddy Layman? o întrerupse Charles cu un glas răsunător. În multe din cărțile sale, tatăl dumitale a tratat despre metode de conservare a patrimoniului. Era un bărbat excepțional, ca să zic așa.

– Excepțional și strălucitor, adăugă și Michael. I-am citit toate cărțile și am o mare admirație față de extraordinara lui erudiție.

Cu ochi strălucitori, continuă râzând:

– Mai tânăr fiind, aveam pentru el un adevărat cult, într-un fel care ar fi scos din sărite și un sfânt. Dar avea atâta răbdare! Numai Dumnezeu știe câtă vreme am stat pe capul lui.

Samantha făcu ochii mari.

– Cum? Dumneavoastră sunteți Mike? Exclamă ea. Tatăl meu vă pomenea adesea în scrisorile lui, domnule Brady. Vă admira sincer talentul și perseverența.

Trăsăturile bărbatului se îmblânziră.

– Ciudată coincidență, murmură el și o privi în ochi. Tatăl dumitale nu se putea abține să nu vorbească de fiica lui. În toiul discuțiilor, printre ruine, se-ntâmpla să scoată o fotografie mototolită și nu o dată am contemplat imaginea unei fetițe zâmbăreață, în ținută de gimnastică.

Simțind că roșește, ea tuși ca să-și dreagă vocea.

– Eram foarte apropiați, eu și cu tata! Îmi pare rău dacă v-a plictisit cu fotografia aceea.

El o privi cu o intensitate sumbră:

– Nici un bărbat în deplinătatea facultăților mintale nu s-ar plictisi privind fotografia unei micuțe nimfe, cu ochii verzi și cosițe aurii, spuse el cu blândețe.

Sesiză încurcătura fetei și pe chip îi apărură un surâs îngăduitor:

– Chiar dacă ai fi fost urâtă foc, Ed nu te-ar fi admirat mai puțin. Și eu la fel, căci în acea perioadă era idol pentru mine. Iată de ce sunt aici, Samantha. Aș fi putut să-l trimit pe unul dintre colaboratorii mei mai tineri. Dar tatăl dumitale iubea atât de mult orașul ăsta, încât m-am simțit obligat să vin personal. O să mă gândesc mereu la el. Disparația lui e o pierdere enormă în domeniul reconstituirii istorice.

Evocarea numelui celui care fusese iubit și respectat de toți îl făcu pe Charles să schițeze un surâs emoționat și să-și accentueze îmbrățișarea. Fără acest sprijin al prietenului ei, pe Samantha ar fi lăsat-o picioarele.

„Trebuie să evit cu orice preț să se întâmple așa ceva!“, se gândi Samantha, incapabilă să-și desprindă privirea de ochii lui Michael, care-i examină tăcut chipul cu trăsături fine. În mod evident, o plăcea,

pentru că o examina cu atenție, din cap până-n picioare. Privirea lui mângâia cascada de păr auriu a fetei, urmărindu-i apoi, sub bluza și fusta de tweed maron, liniile voluptuoase ale corpului. Ea se crispă, gata să se apere, dar când privirile li se-ntâlniră din nou, își dădu seama că bătălia era aproape pierdută.

Gura senzuală a lui Michael trăda o hotărâre deosebită. Emană o senzație de forță extraordinară din tot corpul său, compact și puternic. Dintr-o dată, Samantha înțelese că dacă arăta unui astfel de bărbat și cea mai mică slăbiciune, faptul era echivalent cu o supunere fără condiții.

Gândul acesta o făcu să se cutremure și Charles simți mișcarea aceasta involuntară.

– S-a-ntâmpat ceva? se interesă el, neliniștit.

– Nu, totu-i în ordine, răspunse ea cu aer absent.

– Ei, vă las să vă cunoașteți mai bine, tu și domnul Brady, având în vedere că o să lucrați împreună.

Charles își retrase brațul și își frecă palmele. În alte împrejurări, gestul acesta ar fi făcut-o pe Samantha să suradă. Din ce în ce mai iritată, observă cuta ironică din colțul gurii lui Michael, când îi strânse mâna lui Charles. Atunci când acesta își trecuse brațul în jurul taliei ei, Michael Brady avusese o ușoară ridicare din sprâncene.

„Prietenia mea cu Charles n-are de ce să-l intereseze!“, se gândi Samantha, agasată.

– Să nu-ți închipui cumva că nu-mi place decorul, îl auzi vorbind târăgănat. Dar după nouă ore de călătorie, datorită oboselii, simt nevoia de aer curat.

La rândul ei, îl examinează mai atent, ca și cum ar fi vrut să prindă semnificația fiecărui cuvânt. Privirea îi alunecă rapid pe pulpele musculoase ale interlocutorului său, puse în valoare de pantalonii întinși pe picior.

– V-au trebuit nouă ore ca să ajungeți aici de la San Francisco, cu mașina? Întrebă ea, neîncrezătoare.

– Eram în apropiere de New York, o corectă el, unde am terminat restaurarea unei fermecătoare case particulare. Când avionul a aterizat la San Francisco, nici nu mi-am deschis geamantanele, am sărit în mașină și am venit direct aici.

Se întrerupse, aruncându-i un surâs devastator:

– Entuziasmul meu nu te impresionează, domnișoară Layman?

– Doamnă Douglas!

– Cum?

– Mă numesc doamna Douglas.

– Sunteți căsătorită!

Samantha păstră o tăcere elocventă. Ochii bărbatului se întunecară și schiță o ridicare din umeri:

– Presupun că brusca dumitale declarație asupra stării civile este un fel de punere în gardă.

– Nu fiți absurd.

– Atunci dă-mi voie să-ți spun pe numele mic, zise el cu o licărire diabolică în ochi. Și mi-ar face plăcere să-mi spui Michael. Restaurarea acestei clădiri o să ia mult timp și aș vrea să putem lucra împreună ca doi prieteni... și nimic altceva. Nu obișnuiesc să seduc femeile măritate!

Samantha îl asculta, scoasă din fire. „Egoismul masculin“ se gândi ea. În ciuda vocii reci, gura lacomă a lui Michael îi dezmințea vorbele. Samantha strânse din pumni: la urma urmei, nu era chiar atât de seducător...

– Păreți foarte sigur de dumneavoastră, domnule Brady, spuse ea. Îmi permit să vă amintesc că proiectul dumneavoastră n-a fost încă aprobat de comitetul de sistematizare al orașului...

– Spune-mi Michael, i-o tăie el, cu privirea lipită de buzele ei. Eu sunt cel mai bun specialist, să nu uîți asta. Nici măcar n-ar fi trebuit să vin până aici pentru restaurarea muzeului vostru. Acum, aș vrea să văd terenul propus pentru reconstruire.

Samantha acceptă mușcându-și buzele. O pusese la locul ei cum nu se poate mai simplu. Cu un surâs forțat se îndreptă spre una din ieșiri. Michael o urmă îndeaproape.

Traversară împreună proprietatea, înconjurată de câmpuri înverzite. El părea interesat de natura terenului și puse câteva întrebări. În acele momente, părea complet detașat de prezența Samanthei, care se simți deodată cuprinsă de o furie irațională. Michael începu să vorbească despre proiectul lui și tânăra femeie încercă un inexplicabil sentiment de disperare.

„N-ar trebui să adăugăm anexe unei clădiri care n-are decât patruzeci de ani, își spuse ea. Ar fi trebuit, mai degrabă, să restaurăm Bernhard House, care există din 1851“.

Semnalase membrilor comitetului pericolele care amenințau Bernhard House dacă nu se hotărau lucrări de restaurare, atât de necesare. Dar comitetul preferase să amâne la calendele grecești reparațiile și să cheltuiască banii pe mărirea muzeului, ajuns prea neîncăpător.

Asta fusese pentru Samantha un eșec, cu atât mai usturător, cu cât știa că aceleași persoane ar fi ascultat de tatăl ei. În toată California, Eddy Layman trecea drept o autoritate în materie de arheologie și fusese unul dintre cetățenii cei mai influenți din Auburn.

O legătură profundă exista între Eddy Layman și fiica sa. După moartea soțului, Samantha își găsisse refugiu la tatăl său. Încetul cu încetul, cu ajutorul lui,

își vindecase rănilile. Eddy o încurajase să-și reia studiile, pe care le întrerupsese în timpul scurtei sale căsătorii.

Tânăra femeie își căutase o consolare în noua carieră. Viața ei cu Greg fusese distrusă într-o clipă și simțea o nevoie disperată să se agăte de ceva. Ca și tatăl ei, se aruncase cu trup și suflet în studiul trecutului și până la urmă reușise să câștige admirația și respectul celor din Auburn.

Vocea lui Michael o trezi la realitate:

– Bine, Samantha. Cred că am niște idei în legătură cu proiectul noilor construcții.

Își făcuse niște schițe pe un carnetel, pe care și-l puse în buzunar, zâmbitor.

– Măine dimineată, voi aduce un topometru să facă măsurători. O să prezint un proiect Comitetului, chiar luna asta.

Se întrerupse pentru a se uita la ea.

– Tatăl dumitale a fost custodele acestui muzeu, înaintea lui Charles Carruthers, nu-i așa?

Se-ntoarseră la muzeu, intrând pe o ușă laterală. Pe când traversau antrepozitul, ea se întoarse spre Michael și-i spuse surâzând:

– A acceptat, fiindcă iubea cu adevărat Bernhard House, răspunse ea încet, ca de fiecare dată când vorbea despre tatăl său.

– Bernhard House? se miră el.

– Da. Vizitatorii se duc întotdeauna la Bernhard House. Muzeul are tot felul de obiecte interesante, dar adevărata istorie a Auburnului se găsește în acea veche clădire. Sper că o să aveți timp să aruncați o privire. Cred că vi se va părea interesant, adăugă ea după o ezitare.

El surâse îngăduitor.

– Hmm, murmură el amuzat, îmi voiaranja astfel programul încât să pot vizita un loc, pe care, evident, îl adori. Cine știe? Poate avem aceleași gusturi.

Tulburată, ea întoarse capul. Era convins că e măritată, dar nu se putea abține să nu-i facă avansuri. Michael Brady făcea parte din acea categorie de bărbați care emanau unde de senzualitate către toate femeile pe care le întâlneau. Samantha bănuia că este conștient de farmecul său și că profita de asta fără ezitări.

„Îl las altora, se admonestă ea, eu n-am să fiu atât de nebună să-i cad în brațe“.

Reușind să-și ascundă tulburarea, adoptă un ton glacial și continuă să vorbească despre tatăl ei:

– Dacă tata nu s-ar fi ocupat, muzeul ăsta și Bernhard House ar fi fost niște ruine. Se simțea vinovat să-și ia salariul. Dar nu era decât o nimica toată față de drepturile lui de autor.

– Am citit un raport asupra lucrărilor efectuate aici.

Ea stinse luminile, una câte una. După aceea, ieșiră din antrepozit.

– Tatăl dumitale a fost un eminent specialist în istoria Californiei. L-am admirat nu numai ca profesor, dar și ca om.

– Spunea că dintre toți elevii lui, erați același care își puneă cele mai mari speranțe. Vă considera ca pe un fiu. Când eram mai tânără, eram geloasă pe dumneavoastră. Cât ar părea de surprinzător, n-am făcut niciodată legătura între Mike, despre care tata îmi vorbea tot timpul și ilustrul Michael Broady. Și tata vă aprecia ca om, nu numai ca pe studentul eminent care erați.

Propriile ei cuvinte o surprinseseră. În același timp, își dădu seama cât sunt despre adevărate. Își aminti de entuziasmul tatălui său, în mod obișnuit un temperament reținut, când vorbea de Mike „al său“. Astăzi, bătrânul dascăl ar fi fost mândru de succesele elevului său preferat. Cei doi bărbați împărtășeau aceeași dragoste pentru istorie. Eddy Layman își folosisese talentul de scriitor în același fel în care Michael Brady se servea de talentele sale de arhitect, pentru a continua eforturile predecesorilor lor.

– Mulțumesc, Samantha! spuse Michael cu vocea vibrând de emoție. Mărturia dumitale m-a emoționat profund.

Privirile li se-ntâlniră din nou. Samantha întoarse repede capul. Numai simpla vedere a acestui bărbat îi provoca o tulburare irațională și inexplicabilă pe care n-o putea nici analiza, nici reprima.

– N-ai vrea să cinăm împreună, seara asta, cu soțul tău?

Unghiile Samantha i se înfipseră în palme. Această propunere îi deschisese vechea rană.

– Nu.

– Departe de mine gândul de a-ți strica planurile pentru seara asta. Charles mi-a spus că nu ești omul care să respecte strict orele de program. Am nevoie de ajutorul tău, Samantha, am nevoie de cooperarea tuturor și, bineînțeles, și de a...

N-ar fi trebuit să folosească acest cuvânt. Ea nu i-a fi permis.

– ...soțului tău.

„Soțul tău“. Încântătoarea melodie a acestor cuvinte se transformă într-o îngrozitoare cacofonie. Trebuia să înțeleagă o dată pentru totdeauna că Greg era mort, că nu mai avea un soț și că nici n-o să mai aibă vreodată.

– Soțul meu e mort! îl anunță ea cu o voce albă.

Fraza umplu spațiul, se izbi de pereții sălii, înțesată de tot felul de obiecte care așteptau să fie curățate și clasate.

Michael nu spuse nimic pentru moment și se mângâia la a o urmări cu privirea, atunci când ea prinse să se miște de la o masă la alta, cuprinsă de nervozitate.

– Îmi pare rău, reuși el să articuleze.

– Nu spune asta! îi strigă ea furioasă. Nu l-ați cunoscut. Deci nu-i puteți regreta moartea. Detest ipocriții, domnule Brady.

– Detestați bărbații, pur și simplu, doamnă Douglas!

Cu pumnii strânși ea îl înfruntă.

– Presupunerea dumneavoastră e stupidă. Îmi iubesc soțul!!

– Îl iubești?

Cuprinsă de amețală, ea închise ochii. Îl adorase pe Greg și-l va iubi până la sfârșitul zilelor pe care le mai avea de trăit. Trecuse prin viața ei ca o stea luminoasă. Disparația sa îi lăsase un gol imens în suflet.

Își aminti brusc flăcările stacojii arzânde, dincolo de ecranul pleoapelor închise. Auzi din nou scrâșnetul metalului îndoit și resimți durerea sfâșietoare pe care

o simțise când fusese scoasă din mașină și reauzi strigătele pe care le scotea atunci când se zbătea în brațele salvatorilor, ca să se întoarcă spre Greg.

Revăzu scena aceea teribilă: Greg, soțul ei iubit, prins în capcana contorsionată a mașinii cuprinsă de flăcări.

Clătinându-se, întinse mâinile căutând un sprijin și simți cum două brațe puternice îi îmbrățișează trupul cuprins de tremur. O mână îi mângâie ceafa cu blândete și o voce catifelată îi murmura cuvinte liniștitoare. Revenindu-și din coșmar, își opri privirea pe părul des al lui Michael, care avea aceeași culoare saten auriu ca cel al lui Greg, și, instinctiv îl atinse ușor cu vârful degetelor.

Nu, toate astea, nu puteau fi adevărate... Samantha ar fi vrut să atingă niște umbre și să le păstreze, cu o disperare pe care până atunci refuzase s-o recunoască.

Capitolul 2

Cuvintele liniștitoare murmurate de Michael răsunau încă în urechile Samanthei. Privirile li se întâlneau din nou cu aceeași intensitate ca și prima oară. Închise ochii, ajunsă în pragul unei moleșeli inexplicabile. El o strânse lângă el și ea se supuse, amețită de mirosul său bărbătesc. Dezorientată, dar îngăduitoare, își plimbă mâinile tremurânde pe brațele puternice ale bărbatului, urcând spre umerii pătrați și atingând, într-un sfârșit, pielea caldă a gâtului. El se aplecă spre chipul ei inundat de lacrimi și buzele îi atinseră întâi obrazul și apoi îi căutară prospețimea gurii.

Tânăra femeie tresări, întorcând capul aproape cu violență. El își slăbi îmbrățișarea fără să zică nimic. O dată eliberată, ea se depărtă grăbită.

– Vă rog să mă iertați, bângui ea cu glas disperat, lipindu-se de perete. Eu... noi n-ar fi trebuit...

– Când a murit?

Ea deschise gura să-l pună la punct, vrând să strige că asta nu privește pe nimeni, dar nu reuși să articuleze nici un sunet.

– Puțin mai mult de doi ani, se auzi răspunzând, făcându-se că nu vede figura mirată a interlocutorului său.

Fără un cuvânt, părăsi apoi încăperea, lăsându-l pe Michael să stingă lumina. „N-am încotro, fie că mă urmează sau nu“, se gândi ea, ieșind în sala principală de la parter.

Ca un automat, făcea gesturile obișnuite, de fiecare zi. De câte ori, copil fiind, nu străbătuse această înșiruire de încăperi, alături de tatăl ei, stingând luminile, controlând ferestrele și semnalele de alarmă, înainte de a merge acasă?

„Of, tată. De ce a trebuit să mori și tu?“ Disparația lui Eddy Layman chiar în momentul în care începuse încet-încet să-și revină după moartea lui Greg, o adusesese aproape în pragul nebuniei. Murindu-i tatăl, pe care-l iubise atât - tot ce-i mai rămăsese pe lume - tânăra femeie se atașase de Charles.

Dintotdeauna, îl considerase pe acesta din urmă ca pe un membru al familiei, iar afecțiunea pe care i-o purta crescuse după ce-i murise tatăl. Charles o susținuse din toate puterile, iar Samantha îi era recunoscătoare pentru asta. Singura ei consolare era să se gândească la faptul că și Charles suferea în egală măsură pierderea lui Eddy, prietenul său din copilărie.

Rușinată, Samantha își aminti atitudinea de adineauri, când se aflase în brațele lui Michael. Nu, niciodată nu va avea vreo legătură cu cineva care să-i amintească atât de mult de soțul ei.

Samantha și Greg atinseseră acea armonie pe care doar puține cupluri au norocul s-o găsească în viața conjugală. „Niciodată n-am să comit împietatea de a încerca să mă recăsătoresc, după de tot ce am trăit alături de soțul meu“, se încăpățâna Samantha să-și repete. Considera că avusese parte de cea mai mare fericire trăind o dragoste atât de mare și învățase să îndure singurătatea cu ajutorul amintirilor din trecut.

„Dumnezeule! Cum se explică atunci momentele acelea de slăbiciune din brațele lui Michael? Eu, care n-am încercat decât repulsie, chiar la o simplă atingere a altui bărbat...”

Prea cinstită pentru a se minți singură, tânăra femeie căzu pe gânduri. Bărbatul acesta o luase în

brațe sub pretextul de a o consola, dar la un moment dat îmbrățișarea lor devenise senzuală. Trebuia să facă un efort supraomenesc pentru a lupta cu interdicțiile și tabuurile sale pentru a putea recunoaște imposibilul: că acest străin o tulburase și asta chiar din prima clipă când o privise!

În fața ușii grele de la intrarea în muzeu, Samantha se feliță că-și recăpătase sângele rece. Departe de atmosfera supraîncălzită din interior, respiră până în adâncul plămânilor aerul răcoros al serii. Michael o aștepta pe peron și Samantha constată că așa-zisul ei calm dispăruse fără urmă. Simțea privirea acestui bărbat ca pe o mângâiere. Cuprinsă de fiori, simți cum el încearcă să-i ghicească secretele.

Se întoarse grăbită, pentru a evita acest examen și apăsă clanța ușii cu o forță inutil de mare. Scâșnetul fierului în broască aproape că-i strepezi dinții. În urechi începu să audă un zumzăit, ceea ce pentru ea era preludiul unei migrene. Rezistă cu greu tentației de a-și masa tâmpilele dureroase. Nu-și dorea decât un singur lucru: să scape de bărbatul acela, să plece cât mai departe de el, fără să întoarcă măcar capul.

— Pot să te însoțesc?

— Nu, mulțumesc, îi tăie ea glacial orice tentativă de conversație. Am mașina parcată în apropiere.

El nu-i răspunse, dar porni alături de ea pe aleea pavată. Pe măsură ce se apropiau de parcaj, tensiunea nervoasă de care era cuprinsă Samantha, creștea. Nu putea suporta influența pe care bărbatul o avea asupra simțurilor sale și trebuia să-și impună să n-o rupă la fugă ca un iepure.

Într-un interval de timp extrem de scurt, reușise să-i trezească sentimente pe care le crezuse de mult adormite. Pentru moment, nu-și putea explica motivul acestei schimbări. Desigur, Michael avea ochii și părul lui Greg, dar toată asemănarea se oprea aici. Greg era suplu, înalt, dar părea mai puțin puternic decât bărbatul care pășea acum liniștit alături de ea, ca și când era lucrul cel mai firesc din lume. La urma urmei, sute de bărbați aveau ochi albaștri și păr castaniu deschis, dar... Pierdută în aceste comparații, Samantha nu observă că Michael se opri în dreptul unui impozant Cadillac argintiu.

O strigă încet și ea se-ntoarse încurcată, ignorându-i deliberat mâna întinsă. Prefera să moară decât să atingă mâna aceea!

La revedere, domnule Brady, îi aruncă ea, susținând cu demnitate privirea lui amuzată, și mult norocftă în realizarea proiectului.

– Ești sinceră, Samantha?

– Desigur, replică ea, surâzând crispat.

ȘI, găsim curajul să-l privească în ochi, adăugă:

– Am dorit întotdeauna să găsesc omul cel mai calificat pentru a face treaba asta.

– Hmm! Așadar, eu sunt acea pasăre rară?

– Reputația dumneavoastră o dovedește, domnule Brady.

El scutură din cap și scoase o agendă din buzunar.

– O să am nevoie de adresa dumitale.

Se adresase pe un ton neutru, făcând imposibil orice refuz. Reprimându-și suspiciunea, îi dădu datele. Cu un aer absent, urmări mâna lui Michael notând în carnet. Confuză, se întrebă dacă puful de pe încheietură era în realitate atât de catifelat precum părea și regretă îndată că-i dăduse adresa.

El închise agenda și o puse rapid în buzunar.

– Ei bine, fiindcă se pare că-mi acorzi încredere în ceea ce privește munca, cred că o să putem colabora. Este deci important să ne cunoaștem mai bine și ce poate fi mai simplu, decât să luăm masa împreună, în seara asta?

Ea se depărtă câțiva pași, încercând să-și găsească mașina. Se întoarse pentru a-l înfrunta, în ciuda panicii care o cuprindea.

– Eu... nu va fi necesar.

El îi aruncă un surâs strălucitor și ironic:

– Ai milă de un biet străin răătăcit în orașul dumitale! Va trebui să ne vedem adesea, atunci de ce să nu începem de acum? Trec să te iau la ora opt.

Nu-i mai lăsa timp de răspuns, se urcă în mașină și, trântind portiera, demară imediat. Încremenită locului, neputincioasă și furioasă, Samantha nu-i rămase decât să privească după mașina care se depărta.

Exasperată, Samantha era un pachet de nervi. Imposibil să scape de individul ăsta incomod. Se scufundă în apa parfumată și relaxantă a băii, ferm decisă să-l trimită la plimbare atunci când o să sune la ușă. Totuși, își spălase părul, fiindcă era necesar, încercă ea să se convingă, uscându-l în fața oglinzii ovale din baie. Fără să-și dea seama, se preocupă de coafură mai mult decât de obicei și nu după multă vreme buclele începură să-i strălucească în lumina electrică.

Întoarsă în cameră, îmbracă lenjerie mov din mătase, convinsă că le alesese din întâmplare. Totuși, nu-și putu stăpâni un surâs adresat comportamentului său ambiguu, atunci când scoase dintr-un dulap rochia sa preferată, rochia „deschizătoare de uși“, cum

o numea tatăl său. O îmbracă atentă, străduindu-se să-și repete că alegerea îi fusese dictată de confortul propriu.

Negrul mătăsos al țesăturii îi puna în evidență blondul cenușiu al părului și-i sublinia curbele trupului zvelt. „O fac doar pentru plăcerea mea, a nimănui altcuiva“, se încăpățâna să-și spună. În picioarele strânse în ciorapi de mătase își puse niște pantofi de lac, cu tocuri înalte, înainte de a pune pieptenele, o batistă și rujul de buze în poșeta de seară. Se duse apoi în camera de zi, dusă pe gânduri. De ce se îmbrăcase mai frumos ca de obicei? Cu tatăl său sărbătorea evenimentele fericite, mergând în oraș să mănânce, îmbrăcată elegant. Atunci, de ce n-ar face-o și în seara asta?

„O să-l trimit la naiba pe dragul de Michael și o să cinez singură!“.

Auzi o bătaie ușoară în ușă, care o făcu să tresară. I se strânse inima și, pentru o secundă, se simți cuprinsă de panică. Apoi, cu bărbia ridicată, se îndreptă cu pași siguri și grațioși spre ușa de la intrare. Un surâs ironic îi apărui pe buze, imaginându-și mutra năucită pe care Michael Brady o va face când îl va trimite la plimbare.

– Ești adorabilă, Samantha.

– Mulțumesc, mormăi ea.

Constată surprinsă că și el făcuse eforturi vestimentare. Era îmbrăcat într-un costum elegant, pus în valoare de o cămașă de mătase albă. Hipnotizată, se uită în ochii lui albaștri, care-i surâdeau.

– Ești gata? o întrebă el.

Da, mă duc să-mi iau poșeta.

După o masă excelentă și câteva pahare cu vin, începu să se-ntrebe ce o făcuse să accepte invitația lui Michael. Nu, nu dorise să ajungă în restaurantul acesta elegant, față în față cu acest bărbat care-i dădea o senzație de leșin și a cărui simplă prezență o făcea să se simtă cuprinsă de o tulburare ciudată, inexplicabilă. „Am mers deja prea departe“, se gândea ea, surâzând visătoare paharului pe care-l ținea în mână.

– Vrei să dansezi cu mine, Samantha?

Îi fu greu să-și dea seama dacă aceste vorbe, rostite încet, erau o cerere ori o comandă. Se ridică mașinal și, prin penumbra complice a localului, se îndreptă spre ringul de dans. Îl lăasă pe Michael s-o cuprindă după talie, fără să scoată nici un sunet de protest.

– Nu sta ca o bucată de lemn, draga mea șopti el răgușit, pune-ți brațele după gâtul meu.

El îl ascultă, legănată de muzică. Dacă n-ar fi ținut-o Michael de mijloc, cu greu s-ar mai fi ținut pe picioare.

Ca în vis, se simți furată de ritmul muzicii, inconștientă de docilitatea sa. Căldura corpului celui cu care dansa lipită, o transportă într-o lume ideală. El îi șoptea la ureche vorbe pe care se forțase să le uite.

Vinul, lumina scăzută, muzica legănată și apropierea corpului acela de bărbat solid o împingeau într-un univers fără limite. Lumea reală nu mai era decât un loc hidos, un deșert. Samantha n-ar mai fi vrut să iasă din visul în care o împinsese Michael. Îi scăpă un suspin și își lăsa capul pe umărul mare al bărbatului, mângâindu-i cu buzele gâtul puternic, lângă o venă care pulsa.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să ieșim de aici, mârâi el.

Atitudinea lui o lăsa pe Samantha fără reacție. Astfel, el o conduse cu mână fermă spre ieșire fără ca ea să opună vreo rezistență.

Un val de ceață ascundea cerul înstelat. Mergeau unul alături de celălalt; pașii lor răsunau în liniștea ce-i înconjura și, pentru o secundă, Samantha avu impresia că inimile lor bat la unison.

Fără nici un cuvânt, se urcă în Cadillac. „Două, medită ea, cu ochii pe jumătate închisi și capul sprijinit de spătarul capitonat. Trebuia întotdeauna o inimă lângă alta, două jumătăți formând un tot?“.

Mai avea încă pe buze gustul deosebit al vinului. Amintindu-și de expresia mirată a lui Michael atunci când îi vărsase ultimele picături de vin în pahar, își stăpâni cu greu un chicotit. Nu se mai simțise atât de bine de foarte multă vreme. Motorul mașinii torcând îi suna în urechi ca o muzică liniștitoare.

Luxul impersonal al camerei de hotel unde se regăsi cu Michael părea la fel de liniștitor. Făcea parte din vis... Aerul răcoros furnizat de aparatele de climatizare adăuga o notă de realitate visului... Și acest amestec de vis și realitate, se accentuă și mai mult când mâinile lui Michael, după ce-i deschisese fermoarul rochiei, o dezbrăcau cu încetul, mângâindu-i pielea mățasoasă a spatelui, cuprinse de o nerăbdare tandră.

Îi scăpă un geamăt când el îi strivi buzele. Corpurile li se clătinau, înlănțuite, devorate de aceeași flacără.

– Știam, murmură el, părăsindu-i gura, pentru a explora carnea fremătătoare a gâtului, am știut-o de când ne-am întâlnit...

Se opri și adăugă după o ezitare:

– Nu, este de mult mai demult! De când eu și tatăl tău contempilam fotografia unei fetețe încântătoare... Oh! cred că te-am dorit dintotdeauna. Cuvintele acestea pătimase treziră în inima Samanthei amintiri moarte de multă vreme. Cu mâinile ridicate spre el, așteptă docilă. Michael îi scoase rochia. Puțin după aceea, lenjeria ajunse și ea pe covor. Samantha nu trebuia să deschidă ochii pentru a afla efectul produs asupra bărbatului de nuditatea ei. O simțea, prin degetele febrile și prin respirația sacadată a bărbatului. O ridică în brațe și o duse spre pat.

Surâzând, cu ochii întredeschiși, îl privi cum se dezbracă, realizând că aștepta de foarte multă vreme acest moment. Dintotdeauna, se gândi ea, dar acum eternitatea însăși părea că se sfârșise. Închise ochii și un val de scânteii multicolore explodă dincolo de ecranul pleoapelor închise, când simți greutatea corpului lui asupra ei.

Gura lui umedă și caldă îi cuprinse sfârcurile întărite și o făcu să se arcuiască. Auzi cum o voce îi șoptește cuvinte de dragoste și apoi mângâierea

reîncepu, insidioasă și obsedantă. „Aveam nevoie să redevin eu însămi“. Ideea țâșni spontan, răsunându-i în creier ca un țipăt sfâșietor. Tresări și începu să se zbată pentru a scăpa de acest chin delicios.

El se ridică, acoperind-o cu totul cu corpul său musculos, înfingându-i mâinile în păr pentru a-i putea admira mai bine frumusețea trăsăturilor fine. Emoționat, îi descoperi o lacrimă strălucind între gene.

– Draga mea...

Apoi trupurile lor dădură frâu liber unei pasiuni prea multă vreme stăpânită. Împreună, urcară încet treptele extazului, pe care-l descoperiră într-o totală armonie.

Îi plăcea senzația părului lui sub palmele sale.

– Te iubesc, murmură ea lângă buzele lui Michael.

Potoliți, se rostogoliră unul lângă altul.

– Oh, Greg, suspină Samantha, lăsându-se să alunece în amintiri.

– Nu, Samantha!

Se ghemui în brațele lui, savurând căldura trupului puternic. Adormi brusc, fără să mai audă țipătul celui care o strângea în brațe, cu o disperare posesivă.

Capitolul 3

Lumina se aprinse. În spatele pleoapelor închise ale Samanthei, tenebrele se colorară în roșu. Cu un suspin de protest își duse palmele la tâmpilele care o dureau. Ar fi vrut să-și tragă cuvertura peste cap. Avea gura uscată și mai păstra încă gustul vinului băut în seara precedentă.

Seara precedentă... Întâlnirea cu Michael!

Cu inima bătându-i spargă pieptul, se sili să deschidă ochii, dar numai ce-i întredeschise că o încercă un regret amar. Timp de o secundă, încercă să se convingă că nu s-a întâmplat nimic, că se găsea în patul ei, în propria cameră. Dar nu exista nici o modalitate să scape de realitate. Își mușcă buzele. Îi scăpă un strigăt, în ciuda eforturilor de a-l reprima. Scuturându-se din toate puterile de resturile somnului, îl zări în cealaltă parte a camerei pe Michael Brady.

Era întors cu spatele și privea pe fereastră. La țipătul involuntar al Samanthei, se crispă. Dar nu se întoarse. Părea mai preocupat de ce se-întâmpla dincolo de geamul întunecat al ferestrei, decât de femeia din patul său.

Samantha își înfundă capul în palme.

– E totul în ordine? o întrebă el.

Ea tresări la sunetul metalic al vocii lui. Se uită din nou la el. În timp ce dormea, se îmbrăcase. În pantaloni și în pulover rulat pe gât, părea un demon venit din adândul infernului pentru a o tulbura. Samantha își trase cuvertura până sub bărbie. Deschise gura, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai plânge.

Michael se îndreptă spre pat și privi atent, ca un vultur, chipul palid înălțat spre el. Lacrimile curgeau încet pe obraji lipsiți de culoare ai Samanthei și în ochii ei ca smaraldul, el putu descifra o consternare mută.

Tânăra femeie părea că nu-și dă seama că plânge și adoptase o atitudine îngrozită. O trecu un fior și încercă să dispară din raza privirilor bărbatului care, în numai câteva ore, din străin devenise amantul ei.

Samantha își plecă umilită capul blond, copleșită de amintirile nopții trecute. „Cum de am putut admite așa ceva?“, se gândi ea cu groază.

Permisesese altui bărbat s-o atingă. Mai rău, fusese pasionată, mai vie ca niciodată.

„Ai consimțit!“, constată ea, urându-se, în timp ce îmbrățișările cu Michael i se derulau în memorie ca un film. Copleșită de rușine, se revăzu arsă de pasiune. „Consimțit“ nu era cuvântul potrivit. Cedase pur și simplu unei dorințe pe care o crezuse moartă o dată cu Greg.

După înmormântarea soțului său, Samantha îngenuchease lângă mormânt și-i jurase lui Greg fidelitate eternă. Iar acum își trădase promisiunea în modul cel mai nerușinat cu putință. Era lucidă și disprețul pe care-l simțea pentru ea însăși nu-și avea egal decât în cel pe care-l simțea față de bărbatul care-i grăbise căderea.

Michael profitase de slăbiciunea ei, după ce o ametise cu vin și cu clarul de lună, antrenând-o într-o lume a simțurilor pe care el o cunoștea prea bine. Michael Brady era exact genul de bărbat de care se temea cel mai mult. Degetele tinerei femei se crispară pe cuvertură. „Da, se gândi ea, nu este preocupat decât să-și satisfacă propria dorință... nedându-și măcar seama că în felul acesta îi poate distruge pe ceilalți“.

Desigur! A vrut doar să petreacă o noapte cu ea, fără să-i pese de sentimentele ei. „Tipul ăsta mai întâi ia și după aceea discută“, își spuse Samantha.

El întinse o mână, cu intenția de a-i ridica o șuviță de păr umezită de lacrimi. Ea se retrase cu o mișcare violentă.

– Nu-i nevoie să te ferești când te ating, Samantha, mormăi el cu privirea plecată, pentru a-și ascunde decepția. N-ai să poți șterge cele petrecute între noi, detestându-mă.

Ea îl privi cu ochi strălucitori.

– La ce te-ai aștepta de la o femeie care simte că te-ai folosit de ea?

El îi susținu privirea, scuturând din cap:

– Nu s-a întâmplat așa ceva și o știi foarte bine!

– Ce încerci să dovedești, de fapt? îi replică ea râzând scrâșnit.

– Samantha!

– Dacă vrei să-și liniștești conștiința, deghizând în dragoste cele petrecute între noi, te afunzi în minciună. Nu simți pentru mine decât dorință fizică, Michael.

La aceste cuvinte, el deveni foarte palid și mușchii fălcilor i se ncleșară. Fără respirație, îl văzu cum se apleacă asupra ei, apăsând-o de pat. Cu ochii întunecați, îi privea revoltat chipul sfidător.

– Eu sunt primul, după moartea soțului tău, nu-i așa? șuieră el.

Samantha înghiți în sec.

Crezi ce vrei! replică ea, făcând un efort să nu întoarcă privirea.

Spre surprinderea ei, asprimea cuvintelor pe care le rostise nu corespundea sentimentelor ce o încercau. Pomeții i se colorară într-un roz delicat. Cu un gest de resemnare, murmură șovăielnic:

– Aș vrea să mă îmbrac.

Michael îi prinse bărbia, silind-o să-l privească în ochi. Timp de câteva momente se uită la ea cu un aer grav și Samantha se simți încă o dată prinsă în capcana acestei priviri pătrunzătoare. Descumpănită, își umezi buzele uscate cu vârful limbii. Ochii lui Michael erau în continuare ațintiți asupra ei. Ea crezu că observă o schimbare în respirația lui, dar îl auzi rostind cu voce neutră:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Dar nu ești obligată s-o faci.

– Exact așa gândeam și eu.

Vocea Samanthei se frânse. Din clipa în care-l întâlnise pe acest bărbat, viața i se dăduse peste cap. Părea că privește în ea ca într-o carte deschisă și că înțelege mai mult decât ar fi vrut ea să-i spună. „Fugi! Își spuse ea cuprinsă de panică, plecă de aici, departe de el, cât mai departe posibil!“.

– Vreau să plec acasă!

– Nu crezi că e prea mult, draga mea?

– Încetează să-mi spui așa. Nu sunt draga ta și refuz să devin. Ai obținut ce ai dorit, te poți considera satisfăcut.

El o fulgeră cu privirea și ea se feliită în gând pentru că reuși să-și țină firea. Era foarte aproape să facă o criză de nervi și trebui să facă eforturi serioase ca să nu-l insulte. O dorință primară de răzbunare se zbătea în sufletul ei. Numai bunul-simț o oprea să-l acopere cu insulte și injurii.

După câteva momente de reflecție, corpul atletic cu umeri pătrați din fața ei n-o mai tulbura. Slăbi-ciunea ei de femeie față de un bărbat frumos, fremătând de senzualitate, dispăruse. Problema aceasta fiind rezolvată, poate va reuși să fie suficient de puternică pentru a-i rezista. Și dacă sarcasmul era singura armă pe care o putea folosi, cu atât mai rău pentru el! Ea nu va ezita s-o folosească. Oricum, n-avea de ales.

Samantha respiră profund, impunându-și o pauză și se lăsa să cadă pe perne. Uitându-se la interlocutorul său zâmbi ușor:

– Adevărul este adesea dureros, nu-i așa? spuse ea.

– Adevărul? Îndrăznești să vorbești despre adevăr, tu care refuzi să vezi dincolo de vârful nasului?

– Tot ce știu e că mi-ar plăcea mai degrabă să mă spânzur, decât să rămân cu tine aici.

Lui parcă i se opri respirația.

– Aș vrea să te cred, răspunse el în cele din urmă. Ai petrecut doi ani de viață considerându-ți corpul drept un templu ridicat în amintirea soțului tău. Acum când poarta lui a fost forțată este firesc să mă consideri ca pe un dușman!

– Forțat, ăsta e cuvântul! sublinie ea, cu o expresie de dispreț pe chip.

Ochii lui albaștri se întunecară. Alarmată de schimbare, Samantha se încordă. Liniștea cu care el își debitase rechizitoriul o pusese în gardă. Pentru că o scăpare în mecanismul intuiției o împinsese să-l provoace.

Michael o luă pe Samantha de umeri:

– Doamna insinuează că ar fi fost vorba de un viol? o zeflemisi el.

Ea se zbătu să se elibereze, dar el își strânse menghina degetelor. Învinsă, Samantha încetă să se mai agite, considerând că nu se poate lupta cu inevitabilul.

Iritată de neputința ei, zise cu răutate:

– Datorită ție, am băut prea mult.

Degetele lui se înfipseră în pielea mătăsoasă a Samanthei.

– Nu erai beată, draga mea, și cu siguranță n-ai fost nici violată, nici forțată. Crezi că vinul are vreun amestec? Trebuie să-ți amintesc cumva cum a fost?

În voce îi vibra o ironie insuportabilă. Ea se zbătu convulsiv.

– Ticălosule! strigă Samantha.

El râse înăbușit, apoi îi mângâie obrazul cu degetul arătător.

– Dacă mă insultă nu înseamnă că o să schimbi ceva din cele întâmplate.

Făcu o grimasă, dar nu-i dădu drumul.

– Am făcut dragoste, la naiba! mormăi el și își înfundă fața în părul ei mătăsos. De ce să-ți fie rușine de cele petrecute între noi? Cele întâmplate în patul ăsta sunt niște lucruri firești. Trupul tău era la fel de flămând ca și al meu.

Vocea lui joasă era seducția însăși. Vorbind, își sporea într-una avantajul asupra ei, acoperindu-i obrajii cu sărutări.

– L-ai iubit pe soțul tău, continuă el, dar nu înțelegi că sentimentul de vinovăție față de el este fără nici o noimă? Dacă și el te-a iubit așa cum l-ai iubit tu, cu siguranță că n-ar fi dorit să rămâi toată viața singură.

Michael se-ntrerupse, plecându-și capul. Ochii lui exprimau atâta tristețe, încât Samantha simți pentru prima oară că-i este milă de el. Dar în momentul următor reluă lupta cu sine însăși. Investise atâta energie ca să-și ascundă adevăratele sentimente. Pentru Samantha, să aibă sentimente însemna să sufere.

Stând nemișcată în brațele lui Michael, tânăra femeie se lupta cu atracția pe care o exercita asupra ei. Niciodată nu va putea să-i dea ceea ce vroia de la ea. În ziua în care îl înmormântase pe Greg, îngropase cu el și capacitatea de a mai iubi, de asta era sigură.

– Nu simt nimic pentru tine, Michael.

Rosti fraza aceasta fără ezitare, cu fermitate. El resimți lovitura și își retrase mâna care începea să-i mângâie pielea catifelată a umerilor.

– Asta înseamnă că m-ai luat drept Greg, concluzionează el cu voce plată.

Râse amar și apoi continuă.

– Și eu, care m-am chinuit să mă conving că numai vinovăția te făcea să te comporți așa. M-am înșelat, nu-i așa? Numai la el te gândeai. Timp de câteva ore, doar te-am ajutat să-l aduci înapoi în viața ta.

– N-am făcut-o intenționat, Michael.

Privirea pe care acesta i-o aruncă n-o făcu decât să-i sporească sentimentul de vinovăție. Apoi, întorcându-se brusc se duse la fereastră.

– Poți să te-mbraci!

Ea se execută cu mâinile tremurânde și picioarele de vată. Tăcerea lui Michael o exaspera. Se așează pe marginea patului. Îl copleșise pe Michael cu reproșuri și acum situația se întorsese împotriva ei. „Oricum, se gândi ea, am încercat să-i atribui responsabilitatea

pentru niște lucruri pe care le-am făcut eu“. Acum vedea lucrurile clar. Ea fusese cea care se folosise de el, cea care-l rănisese.

– Semăna cu mine,? o întrebă el, fără să se-ntoarcă.

Ar fi vrut să nu-i răspundă. Dar deja erau prea multe neînțelegeri între ei.

– Puțin, murmură ea cu ochii fixați pe părul lui, pe când Michael se-ntoarse spre ea. Ochii și părul.

El ridică din umeri cu chipul golit de orice expresie.

– Hai, îi spuse tăios, te duc acasă.

Întoarcerea se petrecu în tăcere. Să fie alături de Michael era pentru Samantha o adevărată tortură. Cadillacul trecu în viteză pe lângă muzeul care avea semnificația unor amintiri comune și năvăli pe străzile straniu de liniștite la acea oră a nopții. Nu era nimeni pe drumurile populate doar de fantomele coloniștilor ce veniseră în America în goana după aur din anii 1848. Veniseră în grupuri mari, bărbați și femei, punându-și speranțele în micul oraș fondat de Auburn Ravine.

„Câți dintre ei și-au putut realiza oare visele?“, se întrebă Samantha.

Cadillacul o luă la stânga și se angajă pe bulevardul care înconjură orașul. Acul vitezometrului urca într-una.

„Cu cât ne vom despărți mai repede, cu atât mai bine“, se gândi ea.

Chiar așa! În mai puțin de douăzeci și patru de ore, reușise să strice totul, ieșind din carapacea ei protectoare.

Samantha nu vroia cu nici un preț să trăiască în prezent și gonise din sufletul său orice plan de viitor.

O dată își făcuse vise, dar fuseseră toate spulberate de destinul nemilos. Nu mai vroia s-o ia de la capăt. „Ar trebui să fiu nebună să repet aceeași experiență“, se gândi ea. Singurul loc sigur și-l găsea în singurătatea amintirilor, în lumea emoțională a trecutului său.

Samantha învățase să rezolve problemele cotidiene metodic. Fără să se sustragă responsabilităților muncii sale, refuza totuși să-și facă planuri de viitor în carieră. Câteodată, își spunea: „Trebuie să fiu într-un fel lașă, o păpușă fără emoții“. Din acest motiv, Michael reprezenta un pericol pentru ea. De la început, îl simțise capabil să-i trezească sentimentele. Mai mult, acum era convinsă că nu e genul de bărbat care să se mulțumească doar cu o relație fizică.

Samantha aruncă o privire piezișă spre el. Avea mâinile puternice crispate pe volan. Ea nu-și putu reține gândul că acele mâini o mângâiaseră cu câteva ore mai înainte.

De la moartea lui Greg, nu mai fusese preocupată de dorința fizică. Nu mai era tână mireasă

îndrăgostită de un mire frumos. Brusc, își dădu seama că făcuse totul pentru a se convinge că nevoia de afecțiune i se stinsese o dată cu Greg.

„Dacă cel puțin aş putea să-l urăsc pe Michael!“. Dar asta n-avea nici un sens. Nu putea să urască pe cineva care cedase aceluiași tentații ca și ea. Cuvintele de dragoste pe care i le spusese în timp ce făceau dragoste o chinuiau. Se sili să le alunge din minte.

Dar oare nu ea fusese cea care încercase să se dezvinovățească luptându-se să creadă că se află în brațele soțului ei mult iubit? Tâmpilele i se zbăteau dureros și Samantha își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Nu trebuia să dea dovadă de slăbiciune, mai ales nu acum. Îi rănise deja amorul propriu lui Michael, rostind numele lui Greg în locul numelui lui. Ce rost avea să-l facă să înțeleagă că deziluzia ei este la fel de puternică? Samantha îi provocase destul rău și așa, dovadă paloarea chipului său. Când pleaseră de la hotel, el își întorsese capul, dar nu suficient de repede ca să nu poată vedea disperarea din privirea lui. Se simțise nefericită și mizerabilă. De ce trebuise să-l întâlnească pe Michael Brady?

Simți privirea bărbatului ațintită asupra ei. Surprinsă, constată că, lăsând motorul pornit, Michael oprise în fața casei ei. Fără un cuvânt, el îi întinse poșeta.

– Mulțumesc, îi spuse ea.

Michael opri motorul și ieși din mașină o dată cu Samantha.

– Nu-i nevoie să mă conduci până la ușă, protestă ea. Fără să zică nimic, el ocoli mașina.

– Nu-i nevoie, îi repetă ea.

Michael o luă de braț.

– De ce te temi?

La răsărit, soarele aurea peluza și arborii. Samantha arunca priviri piezișe spre ferestrele vecinilor. Se simțea jenată să se-ntoarcă în zori, însoțită de un bărbat, dar nu zise nimic.

Ajunși la ușă, își eliberă brațul din strânsoarea lui Michael, sub pretextul căutării cheii. Ușa se deschise, și din ce în ce mai jenată, îi întinse mâna.

– La revedere, Michael, spuse ea încurcată de licărirea de amuzament din ochii lui.

Spre mirarea ei, ignorând gestul, el păși pragul și intră în hol, trăgând-o pe după el. Apoi închise ușa după ei. Uluită, se uită la el. Acesta îi mângâie bărbia, râzând:

– O să înghiți o muscă, draga mea.

– În caz că n-ai observat, nu te-am invitat să intri.

El se întinse alene, fără să o slăbească din ochi.

– Îmi poți oferi o ceașcă de cafea, dacă nu vrei să adorm la volan.

Dacă insiști... La urma urmei e aproape opt dimineța.

– Se poate... Dar eu n-am închis ochii toată noaptea.

Expresia gravă din ochii lui contrasta cu tonul glumeț cu care fuseseră rostite cuvintele. Furioasă, Samantha îl conduse în bucătărie.

– Stai jos.

– Ești din cale afară de amabilă.

Ignorându-I ironia, brânșă cafetiera. Era întoarsă cu spatele, dar știa că îi urmărește fiecare mișcare. „Doamne! La ce s-o gândi?“. Tulburată de privirea care o dezbrăca, puse două cești pe masa din bucătărie.

– Îți tremură mâinile, Samantha.

Ea nu-i răspunse și el nu mai spuse nimic. Bărbatul părea prea mare, prea puternic în spațiul strâmt al bucătăriei. Samantha se temea că după ce o să plece o să-i simtă multă vreme prezența în casă.

Tăcută, puse cafeaua în cești și aroma ei se răspândi în încăpere. Aduse zahărul și se așeză pe un scaun, de cealaltă parte a mesei, hotărâtă să păstreze distanța. El luă două înghițituri și apoi se uită împrejur.

– E drăguț la tine, spuse el după o vreme, culoarea perdelelor se armonizează cu cea a pereților.

– Îmi plac culorile calde...

Samantha își lăsă fraza neterminată. Cuprinsă de un sentiment de irealitate se întreba ce naiba o găsisese și cum ajunsese să discute despre culoarea perdelelor, în fața unei cafele, cu un bărbat pe care nu-l voia.

Își împinse scaunul și se ridică.

– Acum aş vrea să pleci, îi spuse ea, uitându-se pe fereastră. Simți imediat apropierea lui și se încordă.

– Mă întorc chiar azi la San Francisco.

Respirația lui îi mângâia ceafa și îi simți mâinile pe umeri.

– Mă întorc peste o lună, Samantha. Atunci poate că ai să fii mai dispusă să discutăm ce s-a întâmplat. Ea se gârbovi, pierzându-și brusc dorința de a i se împotrivi. Închise ochii ca să-și rețină lacrimile și tipă:

– Te implor, pleacă!

El o trase spre el, sărutând-o ușor pe gât; apoi o lăsa și se îndreptă spre ușa bucătăriei. Se opri în cadrul ușii. Samantha se întoarse să-l privească, simulând o detașare departe de starea ei de spirit.

– Lasă-mă, șopti ea.

Rămasă singură, își ascunse fața în palme. Auzise ușa apartamentului închizându-se, dar vorbele lui Michael rămăseseră suspendate în aer. Îi spusese:

– Cere-mi orice Samantha, dar nu-mi cere să te las.

Capitolul 4

Charles Caruthers se uită la asistenta lui pe deasupra ochelarilor.

– Ce nu-i în ordine, Samantha? Pari un pic obosită, un pic cam palidă, ca să zic așa.

– Totul e bine, Charles. Nu-ți face griji pentru mine.

Trecuseră două săptămâni de când Michael plecase, iar Samantha își pierduse somnul și pofta de mâncare. În timpul zilei nu se prea gândea la el, munca de la muzeu cerându-i o mare concentrare, căci în vederea restaurării trebuia evacuate săli întregi. Și totuși, în ciuda tuturor treburilor care-i ocupau ziua ori pe care și le inventa, nu reușea întotdeauna să și-l alunge pe Michael din minte. Amintirea chipului său, a tonului grav din vocea sa, a corpului lui viril, o

obseda tot timpul. Atunci se arunca în muncă pentru a uita și de multe ori reușea să alunge aceste imagini undeva în vreun cotlon al memoriei.

Dar nopțile era fără apărare în fața amintirilor. Visele, întotdeauna aceleași, îi anulau voința de a-l uita pe acest bărbat.

Ziua în care Michael Brady trebuia să se-ntoarcă la Auburn se apropia fără nici un semn de viață din partea acestuia. O vagă speranță că finanțarea proiectului o să fie respinsă de comitetul municipal începu să se nască în mintea Samantha. Poate că acesta, considerând costul proiectului prea ridicat, o să încredințeze lucrările unei alte firme. Și în cazul ăsta... „Nu o să se mai întoarcă în colțul ăsta de lume, își spuse Samantha. N-o să-l mai văd niciodată!“.

Pe măsură ce timpul trecea, speranța și disperarea Samantha creșteau în aceeași măsură. Trecu o nouă săptămână, lungă și penibilă. Pentru Samantha, lucrurile își pierduseră cursul firesc. În timpul zilei se simțea ușurată la gândul că n-o să viseze la cel care-i acaparase gândurile. Noaptea însă, când se așeza în pat, reușea cu greu să adoarmă și dimineata, după câteva ore de somn, își găsea perna udă de lacrimi. Și în fiecare zi se simțea mai nefericită decât în ziua precedentă.

Încetul cu încetul, umbre albastre îi încercuiau ochii. Pierdea în greutate, obrajii i se subțiau, scoțându-i în evidență pomeții. O licărire de tristețe luase locul bucuriei din ochii ei verde smarald.

– Charles, chiar trebuie să vin și eu?

Charles dădu din cap, schimbând viteza. Intrară pe o arteră aglomerată și Fordul trebui să încetinească la pas, la câțiva centimetri de mașina dinainte.

– Desigur că trebuie să mergi și tu, îi răspunse el, este chiar indispensabil, ca să zic așa.

– Să nu-mi spui că venerabilul consiliu municipal nu se poate reuni în absența modestei mele persoane!

– La urma urmei ce-i cu tine Samantha? Până acum n-ai lipsit de la nici o ședință a consiliului. Iar asta e una dintre cele mai importante.

– Se poate, dar pentru mine este una neprevăzută.

– Și pentru mine. De fapt, e vorba de o ședință extraordinară, care nu figura în program. S-a decis în dimineața asta.

– Oh, da! Îmi amintesc. M-ai anunțat când eram la cafea. Fordul o luă pe un bulevard exterior.

– Nu te mai recunosc Samantha, murmură Charles cu o voce aproape de neauzit, ca și când ar fi vorbit doar pentru sine, te-ai schimbat atât de mult...

Dragul de Charles! Nu putea înțelege ce se-ntâmpla în sufletul asistentei sale. Samantha scoase un suspin de ușurare când Fordul se opri în fața clădirii unde urma să aibă loc ședința. Puțin după aceea, alături de Charles, saluta membrii consiliului, silindu-se să zâmbească. Cea mai mare parte a membrilor consiliului fuseseră prietenii tatălui ei. Aproape pe toți îi știa din copilărie și totuși, în clipa aceea se simțea singură în mijlocul atâtor figuri familiare. Singurul bărbat care ar fi putut să-i limpezească sufletul, strălucea prin absență.

Pentru prima oară, după multă vreme, resimți o amărăciune care n-o mai încercase decât atunci când îi pierduse pe cei pe care-i iubise mai mult decât orice pe lume: pe Greg și pe tatăl său.

Ed Layman îi spunea adesea:

– Trebuie să iei viața așa cum e. Fii puternică și orgolioasă.

Lui nu-i lipsise niciodată curajul. Moartea soției îi frânsese inima dar își ascunsese durerea din dragoste pentru fiica sa. Samantha își amintea mirosul haine de tweed a tatălui său, atunci când o ținea în brațe, încercând să-i explice de ce „mama nu se mai întoarce acasă”. Avea pe atunci șase ani...

Vocea lui Charles o trezi la realitate:

– Așază-te Samantha, începe reuniunea.

Samantha realizează brusc că se află în sala de consiliu. Acceptă recunoscătoare sfatul lui Charles și se lasă să cadă pe scaunul tare de lemn. Picături de sudoare i se iviră pe frunte în timp ce președintele consiliului citea cu o voce monotonă ordinea de zi. Samantha nu reușea să se concetreze. Din nou, amintirile o copleșeau și se revăzu la brațul tatălui său, întorcându-se la mașină după înmormântarea lui Greg. O ploaie fină îi uda fața, dar nu reușea să plângă. Aceste lacrimi acumulate, de-a lungul lunilor care urmară, se transformaseră într-o carapace de indiferență sub care se simțea apărută... Asta până-n ziua în care-l întâlnise pe Michael Brady!

În prezent își dădea perfect de bine seama că bărbatul acela îi distrusese sistemul de apărare și că n-avea forța necesară să i se opună „Îl urăsc!”

– Samantha, ce-i cu tine?

Se întoarse clipind din ochi, din cauza luminii de neon. Se agăță de marginea mesei și începu să tremure. Charles își trecu un braț în jurul umerilor asistentei lui:

– Samantha?

Ea trase adânc aer în piept, incapabilă să răspundă. Simțea un fel de greață. Norul de fum de țigară care plutea deasupra capetelor nu părea a fi

cauza stării ei de rău. Dar atunci, cărui fapt îi datora această suferință? Luă paharul cu apă din fața sa și-l goli.

Mă simt mai bine, îl anunță ea pe Charles.

Mai liniștit, șeful ei surâse.

– Văd, șopti el, ți-ai recăpătat culoarea în obraz. Pentru o secundă, am crezut că o să leșini cum o făceau pe vremuri femeile din generația mea!

În sală se auzea zvonul discuțiilor dintre membrii consiliului. Nimeni nu băgase de seamă cele întâmplate și Samantha se lăsă pe brațul protector al lui Charles, respirând ușurată.

– Doamnelor și domnilor, îmi cer scuze pentru întârziere.

Încremenită pe scaun, Samantha recunoscuse acel val de vitalitate care invadă încăperea la intrarea lui Michael Brady. Sângele îi fugi din obraji și Charles trebuia să o sprijine ca să nu se prăbușească. În acel moment, întâlni privirea lui Michael. Oare de ce naiba o privea așa, de față cu toată lumea? Și de ce părea furios? Pentru că, dacă cineva avea dreptul să fie furios, ea era aceea, nu el.

Recăpătându-și curajul, ridică bărbia și-l fulgeră la rândul său cu o privire acuzatoare.

Ședînța începu într-o atmosferă încordată. În timp ce Michael răspundea energic întrebărilor care i se

puneau, Samantha simți că toate privirile atîntite asupra ei. „Ce naiba se întâmplă, se gîndi ea, ai zice că nu vrea să mă scape din ochi!“

Tânăra femeie se îndesă în scaun. Era prea greu să continue lupta aceasta mută cu bărbatul de la celălalt capăt al mesei.

Pe măsură ce ședința avansa și ceilalți începură să se uite la ea cu curiozitate. Chiar și Charles simți că se întâmplă ceva neobișnuit și își retrase brațul după umerii ei, ceea ce păru că-i convine de minune lui Michael.

Samantha suportă supliciul acesta mai bine de o oră. Încercă în zadar să se concentreze asupra subiectului discuției. Auzea vocile celorlalți parcă dincolo de un perete de vată.

Dar oare despre ce vorbeau? Probabil cum să obțină mijloacele de plată pentru o întreprindere atât de costisitoare. Parcă sub efectul unui drog se auzi sugerând restaurarea vechii clădiri Bernhard House.

Spre mirarea ei, propunerea fu adoptată.

Acea clădire mare, albă, în stil colonial, cu porticuri susținute de coloane dorice, i se părea tot ce-i mai rămăsese pe lume. Gîndurile i se întoarseră spre ea însăși. Se întrebă, deodată, dacă nu semăna cu Bernhard House: o succesiune de camere întunecate

și grele. „Dumnezeule, nu mai vreau să fiu singură, trebuie să evadez din închisoarea în care am intrat de bunăvoie“.

Zgomotul scaunelor pe parchet o treziră la realitate. Reuniunea se terminase. Cu obrazii în flăcări, se ridică în grabă, pradă altei obsesii: să fugă, să scape o dată din sala de consiliu și de prezența covârșitoare a lui Michael Brady. Aruncă o privire scurtă spre el și spaima îi deveni și mai mare. Aceasta o privea cu un aer hotărât.

Michael se găsea în celălalt capăt al încăperii, făcându-se că ascultă flecăreala unui membru al consiliului, dar de fapt era cu atenția îndreptată asupra ei.

– Charles, să mergem. Nu mă simt bine, șopti tânăra femeie, agățându-se de brațul șefului ei.

– Desigur, draga mea. Trebuie să-ți supraveghezi alimentația. Nu înțeleg de ce toate femeile țin cură de slăbire. Evident că ai pierdut câteva kilograme, dar acum arăți îngrozitor...

– Să mergem, i-o tăie, cu voce ridicată.

– Bine, bine, nu te enerva.

Ieșiră din sala de consiliu și când ajunseră la câțiva pași de mașina lui Charles se auzi vocea lui Michael, în spatele lor:

– Ați și plecat?

Penumbra amurgului îi ascundea fața, dar Samantha îi sesiză scânteile din ochi, pe măsură ce se apropia de ei.

– Bună seara, Charles.

Samantha se uită la cei doi bărbați cum schimbau o strângere de mână și brusc, se simți ca un animal hăituit.

– Felicitări, îi spuse Charles surâzător, ai făcut o bună impresie consiliului.

– Mulțumesc, bătrâne.

Michael îl bătu amical cu mâna pe umăr pe șeful Samanthei. Înmărmurită, tânăra femeie îi ascultă cum discutau veseli despre proiect. Apoi, spre groaza ei, îl auzi pe Michael cum îi propune lui Charles s-o conducă acasă.

– Asta ca să nu faci un ocol, adăugă el cu inocență. Am închiriat o casă lângă Samantha, așa că o pot lăsa acasă.

– Foarte bine spuse Charles, înainte ca ea să poată interveni.

Samantha privicum Charles se depărtează și o cuprinse disperarea. Ca de obicei, acesta nu înțelese nimic din ce se întâmpla.

– Vino, Samantha.

Fără să spună nimic ea se instalează pe bancheta din față a Cadillacului. Michael demară în trombă. În

timpul drumului Samantha nu-și descleștă dinții. Michael, în schimb, îi vorbea tot timpul despre cum călătorise, cu glas calm și melodios și numai mâinile strânse pe volan îi trădau tensiunea interioară. Mașina trecu pe lângă casa ei, fără să găsească puterea de a protesta.

Când se îndreptară înspre niște clădiri albe înșirate pe coasta unei coline înverzite, deschise gura să-l întrebe unde o duce, dar apoi se răzgândi. Intențiile lui erau clare, dar nu-i era foarte clară motivația.

„Cum aș putea să-l înțeleg, când nu reușesc să mă înțeleg pe mine?” se gândi ea.

– Îmi place mult locul ăsta, declară Michael. Fiecare clădire este o casă adevărată. Iată, aici locuiesc eu.

Când mașina se opri în fața unui elegant pavilion construit în stilul colonial din Noua Anglie, Samantha își frământă mâinile. Era conștientă de privirea lui întrebătoare și întoarse capul ca să o evite. Coborâră din mașină și se îndreptară spre casă. Ajunși pe verandă, în timp ce Michael își căuta cheile în buzunar, Samantha se opri să contemple peisajul. Pentru prima oară reuși să articuleze câteva cuvinte:

– Ce peisaj magnific!

– Mi-ar fi plăcut o pădure de pini, dar cum n-o să stau aici multă vreme, mă mulțumesc cu ceea ce există.

Gândul că să plece o făcu să surâdă. Michael o privi mirat și atunci simți din nou că o cuprind ameteala.

– Intră, îi spuse Michael, deschizând ușa și făcându-i loc să treacă. Cum îți place bârlogul meu?

– E admirabil. Îmi plac zidurile albe și șemineurile din cărămidă smălțuită.

– Atunci înseamnă că avem aceleași gusturi.

Ea se aplecă să se uite pe fereastră la o peluză, evitând să comenteze aluziile lui.

– Calul meu găsește că domeniul său e ai degrabă mic, dar până la urmă o să se obișnuiască.

– Serios? întrebă ea râzând.

Michael întinse o mână spre ea.

– Cred că e prima oară când te aud râzând spontan, murmură el.

Ea se îndepărtă repede de mâinile care voiau s-o prindă și se duse lângă șemineu.

– Nu știam că-ți place echitația, bângui ea cu privirea plecată.

– Se pare că nu știi mai nimic despre mine, draga mea, replică el ironic.

– Ți-am mai spus că nu sunt draga ta.

– Bine, am înțeles. Oricum, tot e ceva că nu-mi mai spui domnul Brady când binevoiești să mi te adresezi.

– Nu văd de ce ți-aș spune altfel. Ne cunoaștem de prea puțin timp.

– Eu cred, dimpotrivă, că ne cunoaștem foarte bine, o ironiză el, uitându-se cu de-amănuntul la curbele corpului ei.

– Iată-ne ajunși și aici! Țsta-i motivul pentru care m-ai adus aici? Ca să continui ce ai început?

Stătea dreaptă în fața lui. Tonul acuzator din vocea ei îl făcu pe Michael să se încrunte.

– O clipă, șopti el apropiindu-se de ea. N-o să-ți permit să-mi atribui rolul lupului cel rău. Am împărtășit momente plăcute și e inutil să te sustragi acestei realități.

Ea luă o figură disprețuitoare.

– Știi foarte bine de ce acele momente agreabile, cum le spui tu, au fost împărtășite, Michael. Și știi foarte bine la cine mă gândeam când eram în brațele tale.

Capitolul 5

Cuvintele încărcate de ură ale Samanthei răsunau încă în încăpere. După toate aparențele își atinseseră ținta. Michael era crispat. Pentru o secundă rămase împietrit. Apoi își reveni.

Triumfătoare, Samantha se uită la el: dacă își închipuise că e dispusă să-l urmeze a doua oară în patul lui, ei bine, atunci era mai bine să-și reconsidere poziția. La gândul acesta, își ridică bărbia, într-o mișcare de revoltă.

– N-o să te las să faci asta, îi spuse Michael calm.

– Despre ce vorbești de fapt?

Avea un fel de a o privi care o făcea vulnerabilă și nervoasă. Samantha însă nu se clinti, refuzând să bată în retragere, chiar dacă apropierea lui o tulbura. Își duse involuntar mâna la piept, încercând să-și liniștească bătăile dezordonate ale inimii.

– Refuz să-ți fac jocul, Samantha.

– Care joc?

– Acela care constă îmi a atribui toate viciile de pe pământ numai pentru a scăpa de complexul tău de vinovăție.

– Vorbești aiurea, îi aruncă ea agasată.

– Adevărul este greu de suportat.

O dată în plus el văzuse limpede lucrurile. Sufocată e indignare, nu putu să mai spună nimic. În mijlocul feței ei palide, ochii păreau două flăcări verzi. Se clătină pe picioare, dar atunci când vru s-o sprijine, îl respinse violent.

– Nu mă atinge! țipă ea. Cu ce drept îndrăznești să pui mâna pe mine?

– Cu dreptul bărbatului care te iubește, murmură el exasperat, lăsând mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

– Vorbești aiurea, repetă ea. Tu...

Samantha se opri, regretând că-și pierduse cumpătul. Respiră adânc apoi îi aruncă interlocutorului său o privire îngrozită.

– Cum îndrăznești... reluă ea, cu buzele albite de furie, cum poți fi atât de egoist încât să crezi că pentru o singură noapte ai dreptul să te amesteci în viața mea?!

Cruzimea acestei remarci n-avu efectul scontat asupra lui Michael. Îl văzu uluită cum se apropie de ea cu un surâs tandru pe buze.

Îi simți căldura brațelor care o îmbrățișau și își blestemă simțurile care o trădau din nou. Își ridică bărbia pe spate arătându-și chipul convulsionat de furie. Ochii li se-ntâlniră și își dădu seama că se înșelase. Oare ce era în privirea lui Michael? O licărire stranie, ceva ce Samantha refuza să recunoască. Timp de o secundă i se păru că-l vede pe Greg aplecându-se spre ea, și-i scăpă un hohot înăbușit. În secunda următoare, umbrele trecutului se risipiră și-l văzu iar pe Michael uitându-se atent la ea. O privea concentrat, părând că-i poate citi în suflet, descifrându-i frământările și mai ales sentimentul de vinovăție care o măcina.

— Înțelegi acum? șopti el, mângâindu-i obrazul cu vârful degetului.

— Nu-i nimic de înțeles.

— În seara aceea, ai venit în brațele mele din proprie dorință, Samantha. Ești vie și la fel de nerăbdătoare ca mine s-o luăm de la început. N-a fost doar o simplă noapte între noi, așa cum te încăpățânezi să pretinzi. Și o să mai petrecem împreună multe nopți de dragoste.

– Taci!

– Greg e mort! este timpul să admiți asta. Mă poți detesta cât vrei, iubirea mea, adăugă el sărutând-o pe buze, dar n-am să te las să pleci. Suntem vii, Samantha, și nu e loc de morți între noi.

Murmurate așa, gură lângă gură, cuvintele acestea îi reamintiră Samanthei de o realitate de care se temea mai mult decât orice. Mișcă ușor din cap, prea ușor ca să însemne o negație. Lacrimi fierbinți îi tâsniră la colțul pleoapelor închise.

– Te rog, gemu ea, lasă-mă să plec.

– Este singurul lucru pe care nu-l pot face, dragostea mea.

Îl auzi pe Michael suspinând și-i simți mâna urcând de-a lungul spatelui spre pielea sensibilă a gâtului.

– Uită-te la mine, Samantha!

Se simți prea slabă ca să nu-l asculte. Ar fi făcut orice să se sustragă puterii acestor ochi albaștri care păreau să înțeleagă lucruri pe care ea se înverșuna să le ascundă. Își ridică încet pleoapele și se simți imediat subjugată de privirea hipnotică a bărbatului. O privea în ochi ca și când ar fi sărutat-o. Samantha încercă în zadar să se scuture de farmecul lui irezistibil.

– Să reînveți să trăiești nu e ușor, spuse Michael. Îți promit că n-o să precupețesc nimic ca să te fac din nou fericită. Acordă-mi cel puțin șansa de a ți-o dovedi.

Samantha rămase tăcută, ignorând deliberat umbra de tristețe din ochii lui. Michael o strânse mai tare în brațe

– O să-ți alung toate fantomele trecutului. Și pe ale mele.

– Ale tale? îl întrebă ea, murmurând.

Michael o aprobă.

– Da, am și eu un spectru personal care mă chinuie. Este teama disperată că aș putea să te pierd. Sunt convins că într-o zi ai să mă iubești așa cum te iubesc și eu. Dacă n-am să reușesc, n-am să mi-o iert niciodată. Dar nu vreau o femeie a cărei inimă rămâne dincolo de ușa mea, într-un mormânt alături de alt bărbat.

– Pretinzi că mă iubești, țipă ea cu ochi strălucitoriși în același timp sentimentele mele îți sunt indiferente! Adevărata dragoste nu încearcă să șteargă trecutul celuilalt. Amintirea soțului meu face parte din mine, exact ca atunci când trăia. Îmi reproșezi că m-am înmormântat în trecut și într-un anume sens ai dreptate. Dar pentru Dumnezeu, Michael nu înțelegi că nu doar trecutul mă terorizează?

– Samantha!

– O să-l iubesc întotdeauna pe Greg și n-o să poți schimba asta niciodată.

– Samantha...

– Nu, lasă-mă.

Ea încercă să se desprindă, dar el o strângea din ce în ce mai tare silind-o să stea lipită de el. Încetul cu încet încetă să se mai zbată și atunci el își desfăcu menghina brațelor. Măinile îi deveniseră mângâitoare și, cu o privire încărcată de compasiune, se uită la trăsurile răvășite ale tinerei femei.

– Greșești, declară el cu o voce liniștită. Numai trecutul este cauza spaimelor tale, dar ești prea preocupată de imaginea ta de văduvă perfectă ca să mai privești adevărul în față. Nu îți cer să uiți dragostea și fericirea care le-ai cunoscut alături de Greg. Vreau doar să-ți explic că este posibil să iubești de două ori în viață.

– Oprește-te Michael, îl zeflemisi ea, tu nu ești genul de bărbat care să accepte locul doi!

El se crispă și pentru prima oară păru că se clatină în convingerea lui. Își puse mâinile pe umerii ei.

– Nu se pune problema de a fi al doilea bărbat în viața ta, rosti el rar. Cu câtei înțelege mai curând cu atât mai bine va fi pentru amândoi. Greg a ținut în brațe o tânără fată, o floare a cărui petale s-au deschis încet la căldura dragostei sale. Eu doresc o femeie împlinită. N-o să iau nimic din ce i-a aparținut. Nu cer decât ceea ce mi se cuvine.

– Nici o parte din mine nu-ți va aparține, Michael!

– Greșeală! Ne-am iubit și vinovăția față de soțul tău te face să fabulezi. Nu mai sunt un puști, așa că falsele adevăruri nu mă pot păcăli. Poți să te minți în continuare dacă vrei, dar eu nu cred în amenințările tale.

– Serios? Și care să fie acel mare adevăr de care ești atât de sigur?

El îi mângâie cu buzele tâmpla jilavă. Răsuflarea lui arse obrazul și în ciuda eforturilor, Samantha nu-și putu opri o tresărire. Michael râse ușor lângă pielea fină a feței ei. Ea închise ochii blestemându-l că o forțează de fiecare dată să se trădeze. Își întoarse capul din fața buzelor lui care voiau să-i prindă lobul urechii și, proptindu-și mâinile în pieptul lui, îl împinse cu toată puterea.

El îi prinse bărbii în palmă și obligând-o să ridice privirea. Samantha înțelese că a pierdut bătălia.

– Vrei cu adevărat să afli adevărul? o întreabă el.

Ea scutură din cap că nu, înfricoșată, pierdută în privirea lui albastră. „Sunt o lașă“, își spuse Samantha. Dacă și-ar fi putut păstra un minim de control de sine, el n-ar fi reușit în încercările sale. În acel moment însă se simțea slabă, lipsită de apărare mai ales dacă i-ar fi pus buzele pe piele. Înfricoșată, îl lăsa s-o ia din nou în brațe și s-o sărute pe gât.

Nu-și putu reține un mic geamăt, semn evident al tulburării senzuale care o cuprinsese și care o făcea să roșească de rușine.

El îi dădu drumul cu un surâs de triumf:

– Ai dreptate. N-am nevoie de cuvinte ca să te conving.

„Asta nu trebuie să mai continue, își zise ea, trebuie să se termine, înainte de a fi prea târziu!“ Își răsuci corpul în îmbrățișare. Înainte de orice trebuia să oprească gura aceea lacomă să-I nimicească puțină demnitate care-i mai rămăsese. Uimită de proprii luciditate, își spuse că de fapt se temea de ceea ce Michael ar fi putut s-o învețe despre ea însăși.

– Eu am nevoie să aud cuvintele, îi aruncă ea.

Spre ușurarea ei, Michael se depărtă. Cu sprâncenele încruntate își încrucișă brațele la piept cu un aer hotărât. Fascinată fără să vrea, se uită la un mușchi care-i zvâcnea bărbatului pe falcă. Gura lui Michael, care cu puțină vreme în urmă o acoperise de sărutări se crispă brusc. Samantha ar fi vrut să-i strige să nu vorbească, dar era prea târziu. Rămase pe loc, privind în gol, închizându-și toate canalele de comunicare. Ceva din expresia ei îl alarmă pe Michael. Figura ei hotărâtă exprima voința feroce de a nu asculta nici un cuvânt.

O prinse pe Samantha de braț și o scutură:

– Poți să te întorci pe pământ, mormăi el, n-am intenția să discut cu pereții. Ai mai jucat jocul ăsta cu mine, nu mai ține.

– Nu înțeleg nimic din ce spui.

– Nu-ți mai amintești? Ești chiar atât de hotărâtă să păstrezi zidul ăsta de minciuni între noi?

Îi vorbea cu dinții strânși, dar pronunțând fiecare cuvânt cu claritate.

Ai vrut adevărul o să-l ai, Samantha!

Insensibil la privirea rugătoare a tinerei femei, continuă:

– Când ți-am spus că ai venit în patul meu de bunăvoie, am spus adevărul. În sfârșit, erai vie făceai un pas în afara templului dedicat lui Greg. Iată de unde îți vine sentimentul de vinovăție. Când te-am întâlnit, aveai în privire o notă stranie de vinovăție. Acum nu văd decât neliniște. Și cunosc perfect explicația acestei schimbări... În brațele mele ai cunoscut o plăcere cum nu mai cunoscuseși înainte. Și corpul meu, mâinile mele, gura mea, care ți-au adus-o...

Siguranța din glasul lui o umplea de furie pe Samantha.

– Ce te face să crezi că mă cunoști atât de bine?

– N-am spus asta, replică el posomorât. Dar înainte de orice vreau să te vindec. Și când o să reușesc, am să

găsesc adevărata femeie care e în tine. Am s-o fac să apară chiar dacă o să-ți par crud. Și atunci când ai să reușești să admiți că ești femeie, te vei elibera de acest munte de regrete care te tulbură. A răspuns dragostei lui Greg cu toată ardoarea tinereții tale. Cu toate reticențele pe care le ai, fie că recunoști sau nu, după moartea lui ai devenit femeie. De ce să negi această feminitate?

– Trebuie să fie grozav să te simți atât de sigur de tine! Te admir, îl persiflă ea.

– Sunt sigur de un lucru, iubito. N-are importanță dacă ești dispusă sau nu să admiți, dar corpul meu se armonizează perfect cu al tău.

Dacă ai ajuns să crezi prostiile astea, înseamnă că poți să crezi orice, replică ea, pufnind.

Se eliberă printr-o mișcare bruscă și alergă la ușă. Ajunsese deja în grădină când două mâini puternice o prinseră de umeri și o traseră înapoi.

Michael îi strânse lângă el trupul tremurător, lăsându-și buzele să-i rățăcească pe obraji, pe gâtul și pe tâmplele Samantha, sorbindu parfumul părului ei auriu.

– Samantha, nu mai mă provoca! murmură el. Așa cum ai vrut să facidupă-amiaza asta în sala de consiliu. Te joci cu focul, draga mea te rog să mă crezi.

– Cum? ce am făcut în sala de consiliu.

– Când l-am văzut pe Charles că te-mbrățișează, am făcut eforturi supraomenești să nu mă ridic să-i trimit un pumn în figură! Doar respectul pentru părul lui alb m-a oprit s-o fac.

Samantha își înăbuși un strigăt de indignare. Împingând mâinile care o imobilizau, se răsuci să-l privească în față.

– Insinuezi că eu și domnul Caruthers...

El o întrerupse cu privire furioasă. Exasperată, se rezemă de ușa deschisă. Buzele lui Michael schițară un mic zâmbet de scuză:

– M-am gândit că-l foloseai pe Charles pentru a mă ține la distanță.

Ea ridică din umeri.

– Charles este mai în vârstă decât tatăl meu.

El îi scrută chipul chinuit, ridicat spre el.

– Tocmai, îi răspunse el tărăgănat, sentimentul tău de vinovăție ar fi anulat prin căsătoria cu un bărbat mai în vârstă. În logica ta, un soț bătrân ar fi incapabil să-l concureze pe Greg, pentru că n-ar putea să-ți trezească simțurile. Te simți în siguranță cu Charles, pentru că ți-e teamă de mine.

– E ridicol!

– Pe naiba! Mă condamni fiindcă te-am bănuț de comportament frivol? Dar este clar că Charles este îndrăgostit de tine!

Era prea de tot. Samantha strânse pumnii și-l privi flăcări pe ochi.

– Charles este nașul meu! Ține-ți pentru tine interpretările monstruoase... Sigur că mă iubește... m-a iubit întotdeauna. Mă crezi atât de ticăloasă? Nu i-aș face niciodată rău lui Charles, nici măcar admitând că în infama ta sugestie ar exista măcar o fărâma de adevăr!

Se-nterurpse tremurând de furie:

– După cununia cu Greg, i-am făcut o vizită tatălui meu. Charles era și el acolo. Împreună cu tatăl meu își făcea deja planuri în legătură cu primul nostru copil. „Eddy o să fie bunicul, iar eu unchiul“, a spus Charles râzând. Pare ceva compromițător, după părerea ta?

Michael clătină din cap. În timp ce ea vorbea, devenise foarte palid. Samantha observă cu satisfacție petele roșii care-i aprinseră pomeții. „Trebuie că se simte îngrozitor de jenat“, își spuse ea. Îi întoarse spatele și se sprijini de zid. Deodată, îl simți lângă ea și brațele lui o cuprinsă cu blândețe:

– Îți cer iertare, spuse el, îmi pare rău.

– Nu destul, replică ea, altfel ai înceta să te tot amesteci în viața mea.

– Doamne! gemu el. Am vrut doar să împart viațacu tine. Voiam să te iubesc în toate nopțile, să te privesc cum dormi, să te trezesc, să te schimb, în timp ce copilul meu ar crește în pântecul tău. Este atât de monstruos să-ți dorești o viață normală?

„Un copil“, se gândi ea. Un bebe mișcând sub inima ei, dând din piciorușe... o mână puternică pusă pe pântecul umflat, împărțind cu ea secretul minunat al vieții...

– Nu!

Strigătul îi țâșni din ea drept în fața lui Michael! Lacrimi umplură ochii Samanthei. Gândindu-se la visele ei spulberate simți că moare de durere.

– Pentru Dumnezeu, Samantha, ce e? Ce-am spus?

– Nu vreau copilul tău!

El deveni alb ca varul. Samantha regretă imediat, dar rămase tăcută, incapabilă să-și retragă vorbele.

– Este adevărat? o întrebă el.

Vocea lui rămânea neutră, dar ochii căutau cu disperare un răspuns. Ea îl privi îndelung printre genele

ude de lacrimi și scutură din cap. El înghiți în sec și duse mâna la frunte, parcă încercând să alunge imaginea Samanthei.

— Nu-ți plac copii? o întrebă el.

— Nu vreau copilul tău, îi repetă ea.

În tăcere, el se-ndreptă spre ea. Ea se feri pentru a evita să fie atinsă, dar în mod vizibil, el n-avea nici o intenție s-o facă.

— Te conduc, spuse el cu o politețe glacială.

Samantha îl urmă până la mașină și-l așteptă să deschidă portiera. Se așeză pe locul pasagerului. Zgomotul portierei, în imaginația ei surescitată, căpătă semnificația unui sfârșit al speranțelor lui Michael.

Acesta se strecură tăcut la volan, puse contactul și porni motorul. Înainte să demareze își privi cu un aer absent mâinile crispate pe volan. Samantha îl auzi înjurând încet, apoi mașina țâșni înainte.

Zumzetul mortarului avea un efect benefic asupra nervilor ei greu încercați. Cu un suspin, se destinse și își rezemă capul de spătarul capitonat. „Cât am putut să fiu de odioasă!“ În acel moment se detesta dar timpul nu mai putea fi dat înapoi. „Cum am putut fi atât de fără inimă?“ se întrebă privind în întunericul nopții.

Cunoștea răspunsul la această întrebare și trebuia să-și asume consecințele propriilor gesturi. Dorise să-și verse necazul pe Michael și reușise.

Refuzând să-i facă un copil, îi adusese cea mai gravă insultă care se poate aduce unui bărbat. Confuză, se gândi că-i datorează scuze. Îi aruncă o privire și se convinge că e inutil s-o facă. Chipul lui, din profil, părea tăiat din granit.

Mașina se opri brusc în fața casei unde locuia Samantha. Michael o conduse până la ușă și apoi se întoarse la mașină fără să scoată un cuvânt. Samantha intră în apartamentul scufundat în întuneric și se rezezi la fereastră. Farurile Cadillacului nu mai erau decât niște luminițe în noapte. Despărțirea de Michael se petrecuse într-o tăcere definitivă, la fel de ireparabilă ca moartea. Tânăra femeie rămase multă vreme la fereastră, în întuneric.

Încet, încet, răsuflarea i se transforma în abur pe sticla ferestrei. Picături mici începură să curgă pe geam. Samantha își duse o mână la gură să-și înăbușe un hohot de plâns. Își întoarse privirea de la imaginea sa reflectată pe sticlă și se îndreptă spre camera rămasă în întuneric. Nu mai putea să-și privească chipul inundat de lacrimi.

În acea noapte, Samantha plânse îndelung. Plânse pentru Greg, pentru tatăl său, pentru ea însăși. Zorile o găsiră trează. Devenise oare atât de insensibilă încât să-l rănească pe un bărbat care n-avea altă vină decât că se interesa de ea? Înainte, se obișnuise cu o viață singuratică. Michael erupsese în viața ei ca un vulcan și o obligase să-și privească lașitatea în față: da, era o lașă, fiindcă voia să trăiască în continuare cu amintirea lui Greg.

Cruzimea față de un bărbat destul de curajos să lupte cu obstacolele pe care i le pusese înaintea arăta clar ce fel de femeie ajunsese. Cu ochii închiși, cu fruntea pe brațul îndoit, încercă să se revadă în vremea când era tânără mireasă. Imaginile începură să-i delifeze fața ochilor și ea le lăsă să se deruleze. Încă o dată, deveni prizoniera umbrelor din trecut.

Se revăzu în fața oglinzii aranjându-și cocul de păr auriu. Se găsea în casa veche, transformată în dormitor de colegiu. Glumele colegelor ei n-aveau importanță. Era ziua primei întâlniri cu Greg.

În noaptea aceea, el o ceruse în căsătorie și ea crezuse că dobândise o fericire pentru totdeauna. Fericirea! Le fusese spulberată de destinul nemilos.

Ziua în care se căsătoriseră trecuse greu, prea greu după opinia tinerilor îndrăgostiți. De fiecare dată când li se încrucișau privirile, în timpul ceremoniei religioase, apoi în timpul recepției care urmase, își timiteau mesaje de dragoste. Tânărul și frumosul soț al Samanthei ardea de nerăbdare să rămână singur cu ea, să împlinească în sfârșit toate jurămintele de dragoste pe care și le făcuseră unul altuia chiar în dimineata aceea.

„Ah, Greg! se gândi Samantha, tu ești mort iar eu am fost atât de egoistă încât o dată cu tine am îngropat și fericirea pe care mi-ai dorit-o“.

Își aminti de ziua când s-au instalat într-o căsuță cochetă. Greg încercase să repare o fereastră care nu se închidea bine! Mânerul de la încuietoare îi căzuse pe picior și începuse să topăie într-un picior prin toată casa.

„Oh, Greg! Am uitat până și râsetele noastre nebune!“

În ziua aceea, el o acoperise cu sărutări și o dusesese în brațe până în salon. Se îmbrățișaseră în fața focului din șemineu, apoi devoraseră niște sandvișuri așezați pe pachete, în mijlocul valizelor nedesfăcute. Făcuseră proiecte de viitor până noaptea târziu. Își înscriseră

pe lista pe priorități necesitatea de a întemeia o familie. Pe buzele Samanthei înflori un surâs. Amintirea exaltării care-i cuprinsese când doctorul o anunțase că era însărcinată. A doua zi venise acasă ținând într-o mână un gigantic ursuleț de pluș și în cealaltă, ascuns la spate, un superb buchet de flori. Greg și ursulețul rămăseseră înțepeniți în tocul prea îngust al ușii și când, în sfârșit, reușiseră să se elibereze, din tot buchetul nu mai rămăsese decât o singură petală. El făcuse o mutră atât de dezamăgită, uitându-se la lujerele goale, încât ea îi sărise de gât râzând.

O altă imagine îi apărui în minte: aceea a tinerilor căsătoriți stând îmbrățișați și admirând camera viitorului lor copil. Greg o luase pe Samantha în brațe făcând-o să izbucnească în hohote de râs. Apoi plecaseră în oraș ca să sărbătorească evenimentul. La restaurant, după masă, Greg îi luase mâna într-a sa:

– Chiar dacă o să trăiesc o sută de ani, tot n-am să fiu mai fericit ca în clipa asta, îi declarase el zâmbind.

Greg avea să moară chiar în noaptea aceea, pe drumul de întoarcere, ca și copilul pe care Samantha îl purta în pânțe. Ea nu se mai întorsese niciodată în casa lor, lăsându-l pe tatăl său să se ocupe cu mutatul lucrurilor, nevrând să mai vadă nimic care să-i amintească de fericirea pierdută.

Ivirea zorilor alungă umbrele trecutului din camera Samanthei. Aceasta realizează că distrusese frumusețea acelei iubiri care o legase de Greg. Comportându-se ca o văduvă neconsolată, contrazicea dorința soțului său, expres formulată: aceea de a fi fericită. „Greg, iartă-mă că am uitat cât de mult m-ai iubit!“

Tânăra femeie sări din pat și se îndreptă spre fereastră. Cerul deschis și limpede promitea o zi frumoasă. Samanthei i se păru că vede pentru ultima oară chipul frumos și zâmbitor al soțului ei.

„Chiar dacă voi trăi o sută de ani, nu voi fi mai fericit decât în clipa asta.“

Amintirea acestor cuvinte o făcură să fie cuprinsă de o pace imensă. În timpul scurtei lor vieți în comun, reușise să-l facă fericit pe soțul său. Fusese o fericire fugitivă, dar care o transformase pe Samantha în femeia care era astăzi. Nu se mai putea preface că nu știe. Începând din ziua aceea, va încerca să înfrunte viața cu acel curaj pe care Greg s-ar fi așteptat să-l aibă.

Să iubească din nou o speria puțin. Dar după această noapte albă căpătase convingerea că Greg revenise pentru a-i reda libertatea.

Capitolul 6

Samantha se hotărâse să nu scoată nasul afară din casă. Îi telefonă lui Charles ca să-l prevină de absența sa la muzeu.

– De ce? exclamă el neliniștit. Ești bolnavă, iubito. Vrei să-ți trimit doctorul meu?

– Nu, Charles! exclamă ea, tăind scurt protestele șefului ei. Te rog să nu faci un caz din chestia asta.

Râse și propriul ei râs o uimi. Nu mai râsese de atâta vreme!

Până atunci Samantha nu mai profitase niciodată de afecțiunea pe care i-o arăta Charles, pentru a obține o zi liberă. „Oricum, azi n-aș fi fost bună de nimic“, se gândi ea, uitându-se la imaginea ei deformată reflectată de prăjitorul de pâine. Fără nici o îndoială, Charles o să se cam plictisească dar dacă ar fi văzut-o

s-ar fi speriat. Părul ei în dezordine îi încadra fața foarte palidă. Ochii îi străluceau de febră. Curios, ea care era o friguroasă, simțea că azi îi e mai cald ca de obicei, ca și cum ar fi încălzit-o un foc interior.

– Samantha, ești sigură că nu ești bolnavă?

– Nu, sunt un pic obosită. Și ca să-ți spun adevărul, am aceeași dorință să lucrez ca pentru a mă spânzura. Vineri este o zi fără probleme, dar promit să fiu acolo mâine la prima oră.

– Nu, nici nu se pune problema! îi răspunse Charles cu o vehemență neobișnuită.

– Nu înțeleg...

– Fă-mi plăcerea și odihnește-te în weekend-ul ăsta. Nu vreau să te văd până luni. Sau, mai bine, vino duminică să prânzim împreună. O să-mi dau seama în ce stare te afli. Dacă nu, te duc cu forța la doctor.

– Am înțeles, papa, râse ea.

– Hmm! Neascultătoareo, mormăi el înainte să închidă.

Samantha nu se putu opri să nu surâdă reamintindu-și vocea emoționată a șefului său. „E mai degrabă genul de mamă cloșcă, își spuse ea, dar ce m-aș fi făcut fără el?”

Decisă să șteargă urmele nopții albe, își pregăti baia, aranjă un prosop plușat pe marginea căzii, în chip de pernă și se lăsă să alunece în apa spumantă, cu

un suspin de satisfacție. Corpul său istovit începu să se destindă și adulmecă încântată parfumul de trandafiri a sărurilor de baie. Cu ochii închiși, își mișcă picioarele prin apă, mulțumită să simtă mângâierea blândă a jeturilor din jacuzzi pe piele. Ca în vis, îl revăzu pe Michael întinzând mâinile spre ea, alunecându-i de-a lungul corpului gol și oprindu-i-se pe sâni. Însălmântată, deschise ochii. Vraja se rupsese. „Ai nevoie de Michael, îi spunea o voce interioară, abia șoptit, ai nevoie de mâinile lui, de atingerile lui...” Și ea trebui să consimtă că așa era, nu fără un sentiment de frustrare. Da, Michael îi mângâiasse fiecare rotunjime, fiecare parte a corpului. Eliberate dintr-o dată, amintirile nopții lor de dragoste o subjugară. Fiecare clipă a întâlnirii lor îi revenea în memorie, cu o precizie halucinantă.

Suspină și se ridică, prinzându-și genunchii cu brațele și încercând să-și recapete respirația normală.

„Ce ciudat este, se gândi ea uitându-se la plăcile de faianță, tulburată de emoțiile pe care le trăia, ce ciudat este că-l doresc...”

Apa din baie se răcea, dar ea rămase nemișcată, insensibilă la frig. Dacă tremura, nu era din cauza frigului, ci fiindcă descoperise o bucurie nouă și adâncă, dătătoare de emoții.

„Dumnezeule! să iubească din nou!“ Greg n-o învățase oare să iubească și să fie iubită la rândul ei? Și nu înțelesese, în sfârșit, după o noapte de insomnie în compania fantasmelor sale, că umbrele trecutului se retrăsese și o lăsaseră liberă să decidă asupra viitorului său.

„Michael, murmură ea cu buze fremătătoare, o să fac totul ca să repar răul pe care ți l-am făcut!“

Surescitată, Samantha își petrecu după-amiaza făcând treburile domestice. Îmbrăcată cu niște blugi și un pulover de-i curgeau peticele, curăță apartamentul de la un cap la altul, cu o energie vecină cu frenezia. Această desfășurare de activități fizice o împiedică însă să se gândească tot timpul la Michael. Cum să-i explice? În ce fel să-l convingă că se schimbare pe parcursul unei singure nopți, după ce îi aruncase în față acele cuvinte oribile și atât de traumatizante?

Gândurile i se amestecau, o umpleau de speranță într-un moment, pentru ca în următorul s-o arunce în adâncul celei mai negre disperări. Dacă cel puțin ar fi putut da timpul înapoi pentru a repara răul produs de încăpățânarea ei prostească. Și nu fusese niciodată forțată să ajungă în patul lui! Și nu el profitase de vreo slăbiciune a ei! „Departee de așa ceva“ își spuse, trăgându-și pijamaua de flanel.

De când o luase prima oară în brațe, pe ringul de dans, în seara primei lor întâlniri, fiecare părtică a corpului îi ardea în flăcări. Și simțea aceeași tulburare și acum când stinsese lămpile și se vârase în pat. Strângând o pernă la piept, închise ochii alungând departe umbrele neclare care voiau să-i invadeze camera. Amețită de oboseală se întinse sub așternuturi. Un surâs îi flutură pe buze și în timp ce adormea, perna pe care continua s-o strângă în brațe îi amintea de căldura dulce a corpului lui Michael strângând-o în brațe.

Vechea rablă de țară, înainta gemând din toate încheieturile, pe drumul spre Grass Valley. Un soare strălucitor se înălța pe cerul limpede. Ceva, în căldura blândă a zilei anunța primăvara. Drumul care ducea la casa lui Charles șerpuia printre câmpuri. Samanthei îi plăcuse întotdeauna peisajul acesta încărcat de verdeată, dar azi îi găsea un farmec nou. Da, azi totul îi făcea plăcere, torsul greoi al motorului ca și briza parfumată care-i răvășea buclele de mătase blondă.

Pe drumul care mergea de-a lungul lacului, o vererită țopăia printre copaci, făcând-o pe Samantha să izbucnească în râs. Hotărât lucru, în dimineața asta

toate o înveseleau... Chiar și grijile pe care și le făcea în legătură cu explicația pe care trebuia să i-o dea lui Michael i se atenuase rău. În acel moment, era convinsă că o să găsească vorbele potrivite. Îl sunase de mai multe ori chiar și în dimineața aceea. Nu-i răspunsese la telefon. Sau pur și simplu nu era acasă. Samantha nu se gândea decât la dorința ei de a-l revedea. După ce se va întoarce acasă, după prânzul cu Charles, va mai suna încă o dată.

Nimic nu se mai putea opune acelei bucurii care-i cuprinsese sufletul. Adevărul era că o parte din ea, cea mai lașă, se temea de confruntarea care o aștepta. Dar de acum Samantha era hotărâtă să-și înfrunte problemele cu un curaj demn de tatăl său. Își spuse că Greg și Ed ar fi aprobat-o. De altfel, nu fusese Michael elevul preferat al lui Ed Layman? „Tata ar fi încântat de alegerea mea!“, se gândea ea.

Samantha își dădu brusc seama că nu făcuse altceva decât să-l imite pe tatăl său. Ed Layman nu se gândea niciodată s-o înlocuiască pe defuncta lui soție. După moartea lui Greg, Samantha repetase inconștient comportamentul tatălui ei. Hotărâse să trăiască singură până la sfârșitul zilelor ei atât în dragoste cât și în datorie. Îl admirase pe Greg și voia să-și dovedească ei înșăși, sinceritatea acestui sentiment.

„Încă un sentiment de vinovăție printre atâtea altele“, își zise ea. Niciodată nu mai fusese atât de lucidă. De ce nu mi-am analizat niciodată locul în viața tatălui meu? se-ntrebă ea. Ed Layman nu fusese niciodată cu adevărat singur, pentru că o avea pe fiica sa și fiindcă ea avea nevoie de afecțiunea lui. Samantha însă trăise singură, mai ales după moartea tatălui ei.

Astăzi, datorită lui Michael, simțea din nou dorința de a trăi. Nu mai avea nici un minut de pierdut. Tânăra încetini, recunoscând aleea mărginită de pini, care ducea la casa lui Charles. Era o casuță elegantă, cuibărită pe o colină de deasupra lacului, un loc ideal pentru un singuratic cum era Charles. După orele de muncă, acesta se retrăgea aici ocupându-se de grădina de legume, de cai și, un lux suprem, de terenul său de golf.

Casa era la doi kilometru de drum. Pentru a ajunge la ea, trebuia parcurs un drumeag șerpuitor pe care Charles nu vruse să-l asfalteze niciodată. „Asta îl face mai rustic“, răspundea el observațiilor făcute de asistenta lui.

Samantha sări din mașină, trăgând adânc în plămâni aerul curat. Charles o aștepta pe peron; se-ndreptă spre el surâzând și-l sărută pe obraz.

– Nu știu dacă o invitație la prânz poate compensa chinul pe care l-am îndurat pe drumul

ăsta, îi aruncă ea, reluând o glumă veche. Dar te iert, dacă mă lași s-o încălesc pe Queenie, după amiază...

– Ei bine, surâse el, asta e o încercare de corupere.

Își întrerupse fraza și se dădu un pas înapoi ca s-o poată privi. Pe față îi apărură un surâs malițios:

– Arăți complet înfloritoare, remarcă el, pretinsa ta îmbolnăvire s-ar putea să-ți aducă o diminuare a salariului. Cred că o să mă gândesc foarte serios la asta!

– Iată-ne ajunși și aici! glumi ea. Mă atragi în vizuina ta sub tot felul de pretexte viclene și apoi devii furios că nu-ți poți o juca rolul de înger păzitor și să mă târăști la cel mai apropiat spital din Auburn.

Charles o bătu pe umăr:

– Începi să semeni din ce în ce mai mult cu tatăl tău, mormăi el. Omul ăla mă exaspera. Acum taci și urmează-mă pe verandă.

Charles așternu o față de masă de damasc pe o masă de grădină. Un miros apetisant gădilă nările fetei.

– Cotele la grătar? întrebă ea plină de speranță.

– O să ciugulești ca de obicei din farfurie, așa că nu încerca să mă păcălești. Să știi însă că dragostea începe de multe ori cu un stomac satisfăcut.

– Atunci, înseamnă că eu am ales o tactică greșită, Charles, răsună o voce profundă în spatele lor.

Inima Samanthei începu să bată nebunește văzând silueta lui Michael ieșind din hambar. Mergea pe alea ce șerpuia printre tufișuri și ierburi înalte.

Charles se-ntoarse râzând și se grăbi spre noul venit.

– Ai dreptate băiete. Dar poți conta pe faptul că o să te învăț cum să te apropii de scorpia asta mică.

– Charles! exclamă Samantha cu obrajii îmbujorați. Se uită descumpănită la Michael care se apropia.

Era îmbrăcat în costum de blugi, care-i puneă în relief musculatura impresionantă a corpului. Îi zări o arteră a gâtului cum se zbătea și întoarse tulburată capul într-o parte.

Apoi privirile li se întâlneau și lumea din jurul ei păru că dispare. Numai foșnetul vântului în frunze mai întrerupea tăcerea. Charles se retrăsese sub pretextul că se ocupa de pregătirea coteletelor. Dacă ar fi rămas, ar fi fost prima oară când nu i-ar fi fost de nici un folos Samanthei, care scoase un mic strigăt disperat:

– Am încercat să te găsesc, ieri toată ziua, începu ea. Voiam să-ți cer scuze.

Un surâs cinic despică buzele lui Michael.

– Să dăm totul uitării.

– Nu, nu putem uita, se bâlbâi ea, nu se poate ierta o cruzime deliberată.

Respiră adânc, înainte să continue:

– Și a fost deliberată, înțelegi?
– Poate, mormăi el, dar m-a izbit drept în inimă.
– M-ai rănit și ți-am răspuns cu aceeași monedă, șopti ea cu ochii în lacrimi, m-am comportat ca o imbecilă fiindcă mi-era frică de tine.

Corpul lui Michael se crispă și prin ochi îi trecu o umbră de îndoială:

– Încă ți-e frică de mine, Samantha? o întrebă el cu blândețe.

Samantha își umezi buzele uscate și puse o mână tremurândă pe brațul lui Michael. Degetele ei, sub țesătura mânecii, simțiră femitatea mușchilor. Împotriva voinței ei, privirea i se opri pe părul de pe pieptul lui, care se zărea prin cămașa întredeschisă și ar fi vrut să-și lipească tâmpla de el.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Samantha.

Cufundată în gândurile ei învălmășite, își ridică privirea scânteietoare ca smaraldul spre el.

– Nu, răspunse ea simplu, nu-mi mai e teamă de tine, Michael. Mâinile lui Michael urcară de-a lungul brațelor ei.

– Ești sigură? insistă el.

Ea înclină din cap și se lăsă îmbrățișată fără nici o împotrivire. Cu ochii închiși pe jumătate, anticipând o plăcere mult așteptată, scoase un geamăt abia auzit. Un surâs senzual străluci pe buzele lui Michael și se aplecă spre ea.

– La masă!

Charles reveni, întrerupându-le îmbrățișarea.

– Nu e decât începutul, șopti Micheal cu o strălucire în ochii încărcăți de promisiuni. Samantha aprobă cu inima bătându-i nebunește în piept. Îmbrățișată, se îndreptară spre Charles. Cu vârful degetului, Michael mângâia pielea mătăsoasă dintre corsajul și fusta ei.

Charles era cel care servea la masă și Michael îi ținu scaunul să se așeze. Samantha se lăsă pe spătar, începând să-și regăsească treptat cumpătul. Atunci, el se aplecă spre ea și o sărută pe ceafă, lângă rădăcina părului.

– Așa te iubesc, draga mea, îi spuse el, mângâindu-i zona sensibilă de după ureche. Pe Samantha o trecu un fior de plăcere pe șira spinării. Michael se așeză alături de ea, pe banca de lemn lustruit. Apropierea lui producea un asemenea efect asupra nervilor ei, încât nu mai putea mânca nici o înghițitură.

Pe deasupra farfuriilor, Charles se uită la ea.

– Ce ai, scumpetea mea? E prea tare carnea?

Samantha se foi nervoasă pe scaun.

– Nu, deloc. Nu te mai preocupa de mine, nu-mi e așa de foame.

– Asta ce mai e? Până acum mureai de foame, ca să zic așa. Nu trebuie să-ți dai osteneala să le înțelegi pe femei.

Samatha surâse palid. Dacă bătrânul Charles ar fi cunoscut adevăratul motiv, oare ce ar fi zis? Michael își dresе glasul cu subînțeles, iar ea îl fulgeră cu privirea. Insensibil la acest protest tăcut, el își coborî privirea spre corsajul ei, unde, sub țesătură se ghicea forma sânilor. Ea își încrucișă neglijent mâinile pe piept și continuă să-i zâmbească lui Charles, care-i spunea ceva. Mai îmblânzită, privirea lui se ridică spre chipul ei. În fața încurcăturii Samanthei, începu o discuție cu Charles despre restaurarea muzeului. În timp ce ei discutau, Samantha începu să strângă masa. Fericită că are ceva de făcut, curăță resturile și puse farfuriile una peste alta.

Termină de spălat și șters vasele și rămase nemișcată cu mâinile umede, privind spre fereastra care dădea spre grajd. Obsedante, ultimele cuvinte ale lui Michael îi reveniră în memorie: „Așa te iubesc“ Tânăra femeie tresări. În acel moment, se temea că n-o să fie la înălțime și o să-i înșele așteptările lui Michael. După acest gând, ridică din umeri. Prezentul era singurul care conta. Și ea îl iubea.

– Mă eviți, iubito?

Două brațe îi încolăciră talia și o traseră spre corpul muscular. Această bruscă intimitate îi reînvie temerile și se încordă. Interpretând în felul său atitudinea aceasta, Michael îi dădu drumul brusc și se lăsă pe pernă, încrucișând brațele pe piept.

– Războiul rece reîncepe, aruncă el cu duritate, uitându-se insistent la profilul ei care se desena în lumina ferestrei. Care este noul joc, Samantha? Cum îi zice de data asta. Ademenirea vânatului în fața puștii?

Samantha își duse mâinile la obraji în flăcări, luptându-se cu lacrimile care-i înțepau ochii. „Fă ceva, pentru Dumnezeu! Obligă-mă să te ascult, să-ți dau tot ce doresc să-ți dau“, dar în locul strigătului său interior, se auzi spunând:

– Nu înțelegi.

– Să mă ia dracu dacă înțeleg ceva, admise el trecându-și mâna prin părul des.

Și apoi, fără nici o tranziție.

– Ce ai zice de o plimbare călare?

– Cum?

Ea îl privi fără să priceapă schimbarea. Se pregătise să-i înfrunte furia și când colo el o invita la o cavalcadă. Dezorientată, se întrebă dacă nu-și pierduse cumva interesul pentru ea. Căci, fără îndoială, nu părea că mai dorește s-o înțeleagă... Voia acum doar o relație superficială...

– Ei bine, zise el, întrerupându-i gândurile, vrei sau nu să mergem călare?

– Da, ador să călăresc, mormăi ea încet, ștergându-și mâinile pe un prosop, cu o atenție exagerată.

– Perfect! Mă duc să înșezuez caii. Ne întâlnim la grajd, în zece minute.

Spunând aceasta se întoarce pe călcâie și ieși din încăpere, cu o nonșalanță vecină cu detașarea. Samantha se sprijini de spălătorul de vase. „Numai de n-ar face figuti bătrâna Queenie“, se gândise, înspăimântată. De obicei, era o bună călăreață, dar să călărească alături de Michael i se părea acum o probă de netrecut. „Unde ți s-a dus încrederea în tine, fetițo?“ se muștră singură.

Adunându-și tot curajul, ieși din bucătărie și se duse pe verandă. Charles se odihnea în hamacul atârnat între cei doi brazi enormi.

– Vii cu noi? îl întrebă ea.

Cunoștea deja răspunsul. Charles călărea în fiecare dimineață, devreme. Și nimic nu-l putea face să renunțe la siesta de după masă.

– Știi bine că nu, îi răspunse el privind-o amuzat. Spune-mi, Michael ăsta e un tip dat dracului, nu-i așa?

Samantha simți cum roșește. Încurcătura în care se afla îl făcu pe Charles să se amuze și mai tare, și ea trebuia să facă eforturi ca să nu-l arunce din hamac.

– Da, cam așa se pare, conveni ea prudentă.

Charles râse înveselit.

– Și din motivul ăsta, erați așa încordați, în timpul mesei? o întrebă el fățarnic.

– Ce vrei să spui?

– Ah! Ah! Bătrânul Charles nu-i atât de orb! Sunt convins că nu aveți decât o singură dorință amândoi: să rămâneți singuri.

Ea îi răspunse printr-o ridicare de umeri și trecu prin fața hamacului, cu o atitudine demnă.

– Nu mai sunt un copil, îi spuse Charles, mușcând din pipă, și pot să-mi dau seama când doi tipi se plac, ca să zic numai atât.

Samantha se împiedică de o rădăcină și se întoarce solemnă către șeful ei.

– Charles! Ești imposibil.

El se opri din chicotit și ridică o mână împăciuitoare.

– Bine, bine, n-am spus nimic, mormăi el legănându-se în hamac. Lasă-mă să-mi fac siesta acum.

Resemnată, Samantha se îndepărtă.

Capitolul 7

Samanthei îi plăcuse întotdeauna să străbătă câmpurile cu Queenie, iapa ei favorită. Totuși, când călărea alături de Michael simți cum o cuprinde o vagă decepție. Lipit de pursângele lui murg, Michael nu-și descleștase dinții. Mai rău, nu catadicsea să-i arunce nici măcar o privire însoțitoarei sale. Toate eforturile ei de a sparge gheața se dovediră zadarnice. Michael refuza să răspundă tentativelor de împăcare.

Samantha merse până acolo încât îi propuse să se opreasă pentru a-și trage sufletul, dar de două ori el ignorase sugestia.

„Ai ratat, dragul meu Charles, se gândi ea cu amărăciune, pe tipul ăsta îl interesez tot atât cât îl interesează o mobilă!“

Fiecare refuz al lui Michael, făcut cu un calm olimpiu, îi întărea Samanthei convingerea că ceva se

rupsesse, ireparabil, între ei. În cele din urmă ajunse la concluzia că Charles se înșelase, ca și ea de altfel, și își jură să nu mai încerce vreo apropiere.

Caii înaintară la trap pe panta unei coline, iar Samantha mai bine ar fi murit decât să-i mai ceară o dată să se oprească.

Pătrunseră călare într-un luminiș acoperit de un gazon des, înconjurat de arbori, sub cupola cărora cerul se zărea cu greu.

– Să ne oprim, spuse Michael, pe neașteptate.

Ea trase de frâu, bucuroasă să-l asculte. El sări din șa se îndreptă spre Samantha, și o prinse de talie ca să coboare. Ochii lui Michael erau întrebători, dar imediat ce ea ajunse cu picioarele pe pământ, îi dădu drumul. Părea că-i lăsase ei inițiativa.

Surâzătoare, ea se lăsă în iarbă, sub pretextul unei mari oboseli.

– N-am mai mers călare de multă vreme, se scuza ea.

– Ah, da? spuse el cu un aer absent, așezându-se lângă ea.

– Ce loc frumos, nu-i așa?

– Da, foarte frumos, mormăi el.

O boare de vânt trecu prin frunzișul copacilor, iar cerul prinse să se întunece.

– Timpul se strică, observă Samantha, din ce în ce mai disperată.

El o privi posomorât.

– Am venit aici ca să discutăm despre vreme, draga mea?

– Nu, desigur că nu, se bâlbâi ea, plecându-și privirea. Mi-am spus că un pic de odihnă nu ne-ar prinde rău.

– Într-adevăr, pari epuizată.

– Da, nu prea am dormit în ultimul timp, admise ea îndrăznind în sfârșit să-l privească. De fapt, după discuția noastră n-am mai putut închide ochii.

– Of, Samantha! suspină el, întinzând mâna spre ea, nu știi ce să mă fac cu tine.

– Și ce ai vrea să faci? întrebă ea, deliberat provocatoare, desenând cu degetul conturul buzelor lui Michael.

El păru că se îmbânzește, dar ochii îi rămaseră gravi.

– Știi foarte bine ce vreau, spuse el după o scurtă ezitare. Ai știut dintotdeauna, mai adăugă lungindu-se lângă ea.

Se întoarse unul către celălalt și buzele li se atinseră. Acest sărut, oricât de ușor fusese, aprinse emoțiile Samanthei. Brațele ei îl cuprinseseră pe Michael

după gât. Simțindu-l dornic își strânse îmbrățișarea și își apăsă buzele pe gura lui. Greutatea trupului lui Michael o făcea să tremure. Se abandona cu totul sărutului, cu buzele întredeschise și cu brațele înlănțuite. Ar fi vrut ca acele clipe să nu se mai termine niciodată...

Închise ochii, dar auzindu-l râzând îi redeschise, mirată.

– Ai avut dreptate în legătură cu vremea, spuse el ridicându-se într-un cot.

– Cum?

El se ridică și o trase și pe ea.

– Într-un minut o să plouă torențial, îi spuse el surâzând. N-aș vrea, pentru nimic în lume, să capeți vreo răceală!

Abia atunci, Samantha își dădu seama că un vânt rece începuse să sufle dinspre munții din apus. Uitase cu totul de lumea din jur. Măinile îi tremurau, dar nu numai din cauza frigului. Își dădu brusc seama că bărbatul de lângă ea o obsedează și că este vulnerabilă în fața lui! Poate că furtuna asta este un fel de avertisment, se gândi ea confuză: „un semn că ar trebui să mă gândesc mai mult înainte de a mă abandona așa“.

Și chiar dacă îi plăcea să spună că dezastrul din sufletul ei se datora vremii, totuși nu se putea

împiedica să-l dorească pe Michael. Acesta conducea acasă la Charles o Samantha mai mohorâtă decât vremea. Din când în când, el arunca o privire tinerei femei. Aceasta se ținea dreaptă pe cal, cu ochii ațintiți pe drum, cu chipul rece și inexpressiv.

În adâncul sufletului, Samantha dorea ca Michael s-o întrebe despre schimbarea de dispoziție, dar acesta nu spunea nimic. „Evident! își spuse ea amărâtă, nici nu-i pasă de sentimentele mele!“

Cu un sentiment de gol în suflet Samantha îi salută pe Charles și Michael, după ce duseseră caii în grajd după care se urcă în mașina ei și plecă.

Cerul mohorât, peisajul întunecat agravau disperarea ei. Vântul aducea cu o viteză nebună norii pe cer. Ploaia se porni să bată pe acoperișul mașinii, cu forța unui potop. Agățată de volan, Samantha își mușcă buzele ca să nu strige.

Când ajunsese acasă, începu să se plimbe prin salon, agitată și tremurând de frig cu toate că era gros îmbrăcată. Resentimentul față de Michael îi dispăruse fără urmă. Se învinuia doar pe ea. „N-ai învățat încă lecția?“ se dojeni ea. Până când ai să-ți lași trecutul să-ți afecteze viitorul? Își duse mâinile pe obraji. Trebuia neapărat să aibă o discuție cu Michael și trebuia s-o facă acum.

Se duse la mașină prin ploaia torențială și demară imediat. Drumul până la locuința lui Michael fu ca un coșmar. Cu ochii larg deschiși Samantha încerca să zărească drumul prin perdeaua de ploaie care-i îi împiedica vederea, în ciuda ștergătoarelor care funcționau la maximum.

„Acum, imediat!“

Vechea ei rablă ajunsese în cele din urmă la casa lui Michael. Și intră pe aleea care ducea până în dreptul ușii.

Michael Brady deschise ușa după a treia sonerie. Rămase surprins s-o vadă pe Samantha udă learcă și tremurând ca o frunză în vânt. Prompt, o trase înăuntru și închise ușa. Timp de câteva clipe se uită la ea nevenindu-i să creadă. Și apoi o duse, aproape cu forța în sala de baie spațioasă plină de instalații cromate. Câtă vreme el pregătea baia, Samantha rămase nemișcată, clănțănind din dinți. Neputând vorbi din cauza vacarmului făcut de robinete se mulțumi să-i urmărească din priviri toate mișcările. Michael făcuse deja baie deoarece avea părul încă ud. Purta niște pantaloni strâmți și o cămașă albă deschisă larg la piept.

Michael își dădea seama că tremuratul fetei nu este numai din cauza frigului. Îi aruncă o privire acuzatoare. Ea își plecă privirea și înghiți în sec. Fără să zică

ceva Michael puse sărurile în baie. Spuma irizată a apei era îmbietoare. Michael închise robinetii cu mișcări economice și se-ntoarse spre Samantha.

Avea o figură cu expresie indescifrabilă, dincolo de care se putea ghici o furie reținută. Samantha se dădu înapoi, reprimându-și cu greu dorința de a-i sări în brațe. „A, făcut o greșală venind, se gândi ea, pentru că din nu știu ce motiv este pornit împotriva mea“.

– În dulapul ăsta sunt prosoape curate, îi spuse el cu politețe glacială. Și tot ce mai ai nevoie!

Ea deschise gura să-i răspundă dar el o întrerupse.

– Stai în baie până te oprești din tremurat, dacă nu, te bag eu înapoi!

– Cunosc și eu efectele băii fierbinți, murmură ea printre dinți.

Se simțea mai degrabă ridicolă. Vnise să vorbească bărbatului din fața sa, neținând cont de vremea de afară, iar el părea deranjat că o vede. „Încă o dată, te-ai înșelat fetițo,“, se gândi ridicând bărbia pentru a se încuraja.

El o privea într-un fel în care i se putea citi admirația. Samantha își dădu seama că el se uita la sânii ei, puși în evidență de puloverul mulat. În momentul următor privirea lui Michael se ridică spre chipul ei sfidător:

– Știu că mă urăști, îi spuse încet. Se citește clar în ochii tăi frumoși. Se pare că ești în plină formă, pentru a relua ostilitățile.

– Ești nebun! Nu mai știa ce să-i spună. Cum să-i explice acestui bărbat, care nu mai credea în ea, că nu are decât o singură dorință: să se afle în brațele lui?

– Ce nu-i în regulă? o întrebă el.

Ușoara uronie din glasul lui o exasperă pe Samantha. Tipul ăsta îi citea gândurile și se distra.

– Totul este minunat, îi răspunse și prinse să admire mocheta pufoasă.

– Mă rog, ești însăși imaginea feminității înfloritoare.

– Michael?

– Da, draga mea.

– Ieși dracului afară.

Îl auzi cum râde înveselit pe când trântea ușa în urma lui. Își scoase hainele și ridică din umeri furioasă. Baia era o binecuvântare. Rămase întinsă multă vreme adăugând din când în când apă caldă, pierzând noțiunea timpului. Încetul cu încetul încordarea i se topi dizolvându-i-se parcă în apa din cada imensă. Relaxată, Samantha avea senzația că poate cuceri lumea întreagă și toți Michaeli de pe pământ! „Ba nu unul singur ajunge“, se gândi și se afundă mai adânc în apa înspumată.

– Vrei să te îneci și să te fierbi?

Samantha se lăsă în apă, scoțând un strigăt de surprize și acoperindu-și pieptul cu brațele. Neobișnuită cu o cadă atât de mare se cufundă, fără să vrea, cu totul în apă. Michael o prinse repede de încheieturi și o așeză la loc. Ea simți un val de emoție la atingerea brațelor și umerilor lui. Totuși, el rămase inexpressiv.

– Te simți bine, o întrebă neliniștit.

Da, mi-am revenit, spuse ea și-și eliberă mâinile. El îi dădu drumul brusc și Samantha își pierdu echilibrul. Ieși din apă cu părul lipit de obraji. Michael izbucni în râs.

– Știi să înoți?

Se uită la el printre gene, implorându-l:

– Michael, ajută-mă.

El îi întinse mâna și ea se agăță de ea. În privirea lui Michael licărirea de amuzament fu înlocuită de senzualitate. Nemișcată, ținându-și respirația, Samantha aștepta.

– Dacă tot m-am udat, am să intru în baie! spuse el pândind reacția tinerei femei.

Una după alta, hainele lui formară o mică piramidă pe mochetă. Cu un nod în gât de emoție, se uită la el cum se dezbracă, neputând să-și ascundă tulburarea provocată de corpul lui gol. „Cât este de frumos!“ își spuse ea.

– Michael?

Aproape că-i strigă numele. Cu un mormăit imperceptibil el își trecu un picior peste marginea căzii. Cu o mână îi desfăcu picioarele apoi îngenunche în apă. Își apropie corpul de al ei și ea îi simți mușchii puternici ai pieptului apăsându-se de ea. Scoase un țipăt înăbușit repede de gura bărbatului. Cu blândețe îi desfăcu buzele și foarte repede sărutul lor deveni sălbatic, pasional.

Se agăță de gâtul lui strângându-l la piept.

Michael izbucni în râs.

– Ți-am spus că nu te poți ascunde de mine. Ai o slăbiciune pentru mine.

Se uită la el printre gene, cum își apleacă fruntea înspre sâni ei. El mângâie cu buzele pielea fină a fiecăruia, sărutând pe rând sfârcurile întărite. Măinile ei îl strânsesă după ceafă, înfundându-se în părul des și ud.

– Eu... eu. Vocea ei se stinse și nu mai putu spune nimic.

– Spune Samantha, o încurajă el cu buzele aproape de obrazul ei, nu-ți fie frică să-mi vorbești, să-mi spui ce vrei. Te iubesc, urmă el lângă gura ei, dar aș vrea să te aud spunând altceva, iubito, știi tu ce.

– Nu înțeleg, spuse ea moale.

– Am nevoie să aud cuvintele acelea, mormăi el. Pentru Dumnezeu! Vreau să știu că eu sunt cel pe care-l iubești! Asta îmi este indispensabil, Samantha!

Spunându-i asta el se depărtă de ea și aerul rece care-i înlocui căldura trupului o făcu să tremure. Deschise gura să-i răspundă, dar un blocaj misterios îi oprea cuvintele pe buze. Separarea brutală o lăsase dezorientată și plină de rușine. O cuprinse un fel de disperare care-i luase posibilitatea de a se exprima. Gestul lui Michael îl credea ca fiind de o cruzime subtilă. Nu înțelegea altfel decât ca pe o nouă metodă de a o tortura.

– Aștept Samantha.

Tânăra rămase mută. O tăcere apăsătoare se lăsase între ei. Ca și când ar fi devenit brusc conștientă de goliciunea ei își duse mâinile la piept. Se gândi că arăta ca o caraghioasă, dar era o reacție normală pe care Michael i-o provocase.

– Samantha, sunt consternat.

– Ce încerci să faci?

– Vreau să te conving să stabilim o înțelegere între noi. Fiindcă vreau ca femeia cu care mă căsătoresc să-mi dea inima ei întreagă.

– Să te căsătorești, ai spus?

Timp de câteva momente, care i se părură o eternitate Samanthei, el o contemplă cu o expresie de tristețe pe figură. Ea se detesta fiindcă încă o dată, îi făcuse rău. De ce oare pronunțase cu atâta ironie această ultimă frază, din moment ce numai la auzul cuvântului căsătorie, îi sărise inima din piept. Îi era oare atât de teamă să se angajeze definitiv alături de el?

– Dar ce ai crezut? explodează el, exasperat. Că sunt în căutarea unei aventuri?

Ridică fruntea, privind-o muștrător.

– Asta e chiar insuportabil.

Se ridică furios și o trase și pe Samantha, aproape cu forța afară din baie, învelind-o apoi fără menajamente într-un prosop plușat. Ea strânse din dinți, nefericită și incapabilă să facă față situației. Dar venise singură din proprie inițiativă, cu gândul să se explice, să-și ceară scuze pentru comportamentul ei incoerent. Ori, înțelese ea dintr-o dată, nu avusese curajul să-și exprime sentimentele și nu știuse să răspundă cererii lui Michael decât printr-un mutism agresiv.

– Ia asta, îi spuse el întinzându-i un halat de baie.

Își înfășurase și el un prosop în jurul șoldurilor.

– Aș vrea să mă îmbrac și să merg acasă, murmură ea.

El se dădu un pas înapoi, un pic înduioșat de aerul ei de copil prins făcând o poză.

– Nici nu se pune problema să te îmbraci cu hainele alea ude și nici să pleci pe furtuna asta. Și nu te neliniști prea tare, ai să dormi în camera de oaspeți.

– Nu mi-e frică de tine, zise ea cu o voce mică și nefericită.

– Bineînțeles că nu! Ție frică de tine însăși!

Deschise gura să-i răspundă, dar el o întrerupse.

– Ți-e foame?

– Oh! Nu, îi răspunse ea surprinsă.

El surâse.

– Sunt sigur că n-ai mâncat nimic.

Samantha scutură din cap, mirată de această schimbare. Michael devenise iar omul de lume și părea că nu-l mai interesează persoana ei. Până atunci, atracția pentru ea era de domeniul evidentei. Iar acum afișa un aer detașat și dezinvolt, ca și când devenise dintr-o dată mai puțin interesantă în ochii lui.

– Hai, vino să ronțăim ceva!

În ora în care urmă, Samantha făcu eforturi supraomenești să nu izbucnească în lacrimi. Așezat în fața ei, politicoș și prevenitor, Michael ducea cu abilitate subiectul conversației pe terenul impersonal al serviciului.

Își mănca supa cu crutoane ascultându-l cum vorbește de proiectul de renovare. O singură dată i se păru că vede o licărire în ochii lui, dar fusese prea scurtă ca să fie sigură.

„Am ajuns într-un impas“, își tot repeta ea, în timpul mesei.

Gazda sa afișa în continuare un calm imperturbabil și când îi spuse că trebuie să spele vasele, o ajută să strângă masa și apoi dispăru.

Pierdută în gândurile ei confuze, Samantha curăță vasele, aranjă sticlele și fața de masă și cu buretele șterse suprafața placată a mesei. Apoi stinse lumina și cu mers șovăitor se îndreptă spre camera de zi. „Ar fi atât de ușor să dispar din viața lui!“ Dacă s-ar fi hotărât să plece, n-ar fi rămas nici o urmă din scurta ei trecere prin casa lui...

Deodată, un curent de aer mișcă perdelele din salon. Samantha se înfioră. În șemineu, numai cenușa mai amintea de focul strălucitor care luminase încăperea cu două ore în urmă. Se așeză pe unul din fotolii, în semiîntuneric, pradă singurătății.

„Așadar, așa fi viața mea!“ se gândi ea. De când murise Greg, se străduise să-și alunge din suflet dorința de a trăi și sfârșise prin a nu mai exista pur și simplu. Cu ochii ațintiți în vatra șemineului, remarcă

sub cenușă un tăciune aprins. Se aplecă și suflă deasupra lui. Scoase un strigăt de triumf când focul izbucni din nou. Se așază în genunchi și-l alimentă cu un buștean care începu să trosnească. Fiecare din gesturile ei i se imprimă în suflet, ca un simbol. Fusesse proastă, atât de proastă!

Dragostea nu moare, murmură ea, și renaște mereu din propria cenușă, ca focul acesta.

Michael i-o spusese, susținând că nu dorește nimic din ce aparținuse lui Greg. Dar oare nu tocmai dragostea pentru Greg i-ar putea îmbogăți sentimentul care o împingea acum către Michael?

Înțelese deodată ce cuvinte îi ceruse Michael să spună și de ce fusese incapabilă să le pronunțe. El nu avusese intenția s-o respingă dar Samantha era prea preocupată de orgoliul ei rănit ca să înțeleagă mesajul lui Michael! El ar fi dorit să audă cuvinte de dragoste și credință, pentru că era prea interesat de ea ca să se mulțumească doar cu trupul ei. Voia mai mult.

În momentul de față, ultimele urme de vinovăție o părăsiseră pe Samantha definitiv, de o manieră irevocabilă. La gândul că l-ar fi putut pierde pe omul iubit, lacrimile îi țâșniră din ochi. Respiră profund, subit ușurată. Da, îl iubea pe Michael, iubea din nou.

Faptul că își mărturisea în sfârșit dragostea pentru acest bărbat o umplea de bucurie. Se simțea acum liberă și gata de orice. Vreau să iubesc din nou, își spuse ea surâzând printre lacrimi. El va ști să primească cel mai frumos prezent pe care un suflet îl poate oferi altuia.

Întărită de convingerile sale, se ridică. Focul arunca flăcări galbene. Căldura lui o făcu să se gândească la Michael. „Și el m-ar încălzi“, își zise, cu inima strânsă.

Deodată, tresări la gândul unei noi spaime. Să-l piardă pe Michael...

– Nu! Cuvântul venise din sufletul său. Ea care suferise atât din cauza umbrelor trecutului, nu le va mai permite să-i tulbure viața. Toate visele de fericire legate de Greg fură măturate într-o clipă. Michael știuse să-i reînvie dragostea de viață. Samantha își spuse că era timpul să-și asume responsabilitățile care-i reveneau. Cu Michael, și numai cu el, putea să-și îndeplinească visele, să-și trezească sentimentele pe care le crezuse moarte.

Tânăra femeie se îndreptă spre hol, cu un mers sigur. În baie, cada era încă plină cu spumă mirositoare. În lumina plafonierei își zări chipul în oglindă. Ochii ei verzi, strălucitori, îi luminau chipul mic, cu pomeți înalți. Se privi îndelung, îndepărtând o buclă aurie care se încăpățâna să-i cadă pe frunte.

Se simțea liberă, ușoară, ca și când scăpase de o povară. La gândul ăsta, își îndreptă mașinal umerii. Mișcarea asta îi desfăcu nodul de la halatul de baie. În loc să-l strângă la loc, își contemplă din nou imaginea în oglindă! „Așa trebuie să mă vadă și el, se gândi ea, studiindu-și proporțiile armonioase cu un surâs. Oh, dragostea mea! Am atât de multă nevoie de tine“ se gândi ea, închizând ochii. Pentru un scurt moment, resimți suflarea lui Michael în ceafă, corpul lui muscular lipit de al ei. Măinile lui urcând către sâni... Samantha deschise ochii. Viziunea dispăru. Cu degete tremurânde, își strânse halatul și refăcu nodul cordonului.

„Nu se va mai apropia de mine, medită ea cu fruntea îndângurată, n-o să mai facă niciodată primul pas“.

Samantha stinse lumina și ieși din sala de baie cu convingerea că ea era aceea care trebuia să se apropie de el.

Capitolul 8

În pragul camerei de oaspeți, Samantha ezită o clipă. O lumină blândă, portocalie scâlde încăperea, creând o atmosferă veselă și călduroasă. Tânăra femeie își lăsa privirea să cutreiere pe tapiseriile care acopereau pereții, în afară de cel din fund ocupat în întregime de un dulap din lemn de acaju. Prin una din ușile întredeschise, își zări hainele puse pe umeraș. Păreau uscate și călcate.

„Încă un exemplu al amabilității lui“ își spuse ea emoționată. Și-l închipuia perfect pe Michael călcându-i rufe în timp ce era în baie.

Privirea i se opri pe patul de o persoană, uitându-se la el cu ochi ostili. Tonul cuverturii în carouri cu desene delicate, de culoare verde pal, i se părea rece. „Oricum, nu o să pot dormi“, constată ea cu o

luciditate care o surprindea. Nu, camera aceasta goală, oricât de somptuoasă ar fi fost, n-o atrăgea. Se întoarse și ieși pe culoar. Dar unde era Michael? Nu era nici urmă de el, în toată casa. Samantha habar n-avea unde era camera lui, dar era hotărâtă s-o descopere, chiar dacă pentru asta ar trebui să deschidă toate ușile din casă.

Nu căută multă vreme. O rază de lumină care se zărea pe sub ușa de la celălalt capăt al culoarului îi atrase atenția.

Cu gâtul uscat, se apropie, ridică mâna să bată, apoi se răzgândi. Și dacă nu voia s-o asculte? Dacă o va expedia fără să-i lase timp să explice? Adunându-și tot curajul, ridică mâna și prinse mânerul clanței care i se păru înghețat și prinse să-l răsucescă. Ușa rezistă un moment și apoi, după un declic, se deschise fără zgomot. Samantha intră într-o cameră de proporții modeste. Toate luminile erau aprinse dar nu-l văzu nicăieri pe bărbatul pe care-l căuta. Intrigată, înaintă pe mocheta groasă de culoarea turcoazei.

Decorația îi reținu pentru moment atenția. Remarcă în treacăt lămpile somptuoase, marca Tiffany, fotoliile confortabile, capitoneate cu catifea albastră, sofaua plină de perne, armonia culorilor, mergând de la albastru închis la verde pastel.

Ca și în salon, fotoliile erau întoarse către un șemineu de marmură albă, decorat cu motive sculptate și având deasupra un peisaj marin. Fascinată, Samantha se uită la valurile înspumate ridicându-se în bătaia vântului și spărgându-se de stâncile ascuțite.

Smulgându-se magiei picturii, descoperi mai retrasă o a doua ușă închisă. Se simți atunci aproape tot atât de singură și neputincioasă ca și când ar fi fost abandonată în mijlocul oceanului reprezentat de tablou. „Trebuie să găsesc forța de a-mi lua soarta în mâini, își zise cu disperare, trebuie!”

În momentul următor, își dădu seama că se mișcase, că se găsea în fața ultimului obstacol al drumului său. Instinctul îi spunea că Michael se află dincolo de ușa aceasta închisă. Era un sentiment atât de intens încât resimțea aproape fizic prezența bărbatului pe care-l căuta.

Cu o hotărâre de care nu se credea în stare, împinse ușa cu toată puterea. Ușa se deschise și tânăra femeie intră.

— Michael...

El era în fundul camerei, întins pe un pat imens. Ridicat într-un cot, o fixa fără să se clikească. Samantha își spuse că locul ei e alături de el. Privirea îl alunecă pe torsul lui, apoi urcă spre chipul lui.

– Michael... repetă ea.

Cuvintele îi muriseră pe buze și nu putea spune mai mult. Expresia sumbră a interlocutorului ei o descumpănise complet. În mod vizibil, era furios, judecând după buzele strânse, marcate de o cută disprețuitoare. Și ochii lui! Niciodată nu exprimaseră o asemenea ostilitate.

Cu pumnii strânși Samantha făcu câțiva pași înainte.

Lumina care-l aureola în contre-jour îi dădea un aer ireal.

Bărbatul rămânea tăcut dar mâinile i se strânseră pe cuvertura verde auriu. Când Samantha ajunse lângă pat, o întrebă brusc, cu voce înghețată:

– Ce dorești?

Ea își umezi buzele, tremurând, căutându-și cuvintele, fără să-și poată lua privirea de la fața furioasă a lui Michael.

– Ce dorești? repetă el.

– Pe tine, răspunse ea cu sinceritate. Pentru o fracțiune de secundă el păru că se împlânzește. În momentul următor, îi aruncă o privire atât de indiferentă încât Samantha abia își reținu un strigăt de surpriză.

– Asta n-o să rezolve nimic, spuse el tăios, n-ai să-mi dai niciodată ce îți cer.

– Eu...

– Dacă ai venit să-mi oferi corpul tău, poți să pleci, i-o tăie el, râzând forțat.

Fiecare cuvânt avu asupra ei efectul unei ploi înghețate. Ucisă de ironia lui Michael, reținându-și lacrimile cu greu schiță un gest de fugă. Mai rapid decât ea, el o prinse de mână și o forță să se întoarcă spre el. De data asta o privi calm, ca și când ar fi vrut să se scuze pentru atitudinea lui.

– Așteaptă, Samantha.

Cu capul plecat, ea se așază pe marginea patului. Se gândea că-și trădase slăbiciunea, dar nu-i păsa. Michael îi luă degetele înghețate în mâna lui mare.

– N-ar fi trebuit... începu ea, fără să ridice privirea.

– Ești la tine acasă, suspină el, strângând-o de mână.

– Nu. Dacă nu mă vrei, replică ea abia auzit.

– N-am spus asta.

– Atunci, nu mai înțeleg nimic din comportarea ta.

– Gândește-te, Samantha.

– Faci totul ca să mă atragi, ca să mă respingi apoi imediat, îl acuză ea.

El se aplecă spre ea.

– Poate că sunt un mosntru, dar nu mă pot mulțumi cu jumătăți de măsură. Vreau totul Samantha, totul, înțelegi? Din clipa în care te-am

văzut, te-am iubit nebunește. Noaptea care am petrecut-o împreună n-a făcut altceva decât să-mi sporească atracția pe care o simțeam pentru tine. Dar s-a întâmplat poate prea repede.

– Poate, murmură ea fără convingere.

– Să te țin în brațe, însemna să-mi realizez visul cel mai scump. Dar visul ăsta s-a transformat repede în coșmar, iubirea mea...

– N-am făcut-o intenționat, eu...

– Am suferit ca un nebun. Am descoperit că luasem ceva la care nu aveam dreptul, ceva care aparținea altuia. În seara aceea faimoasă, în timp ce dormei, după ce rostiseși un nume care nu era al meu, am stat treaz, ca un orb care-și amintește ce a pierdut.

Samantha plângea încet.

– N-a fost vina mea...

– Nu te acuz. Și în seara asta, știu că am să plătesc scump faptul că te-am respins, fiindcă fiecărei părțicele din mine îi este sete de trupul tău. Dar hotărârea mea e luată, Samantha. N-o să mă folosești niciodată ca pe un obiect.

– Știu cât ai suferit seara asta, izgonindu-mă, spuse ea ridicând capul ca să-l poată privi în ochi, tot atât ca mine venind să te văd. La urma urmei, după răul pe care ți l-am, făcut era normal să mă respingi. În orice caz, nici una din faptele mele n-au fost premeditate. Încearcă cel puțin să crezi asta, Michael.

– Destinul a vrut ca încă de la început să ne rănim unul pe celălalt, nu-i așa?

Ea îl aprobă și își desprinsese mâna din cea a lui Michael. Rămase un lung moment fără să spună nimic, cu degetele crispate pe halat.

– Este tot ce aveai de spus? o întrebă el cu răceală. Ea clipi din genele lungi.

– Nu. Vom continua să ne sfâșiem, Michael? Alegerea mea e făcută, dar care este a ta?

– Cum? Făcu el uimit.

– După noaptea noastră de dragoste, nu mi-am mai găsit liniștea. Abia am mai dormit de atunci. Și în fiecare dimineață te caut alături de mine. Nu se poate schimba trecutul. L-am iubit pe Greg... Acum vreau să scap de umbrele trecutului. Tu mi-ai redat speranța, Michael, și bucuria de a trăi. Voi încerca să fiu o soție bună dacă mai vrei să mă iei în căsătorie. N-am putea face un efort să ne înțelegem?

El rămase nemișcat, ca împietrit.

– E adevărat? o întrebă el în sfârșit, pe mine mă căutai dimineața alături de tine?

– Da, Michael, răspunse ea fără ezitare.

El o privi, cu chipul luminat de o asemenea bucurie încât îi veniră lacrimi în ochi. Cu o mână ezitândă îi mângâie gâtul, bucuroasă să-i simtă sub degete bătaia venelor.

– Te iubesc, Michael.

Știa că n-o să uite niciodată clipa aceea. El se aplecă spre ea mângâindu-i obrazul. Apoi dând cuvertura deoparte îi spuse.

– Mi-e frig, vino să mă încălzești.

Părea că-și recăpătase toată încrederea în ea. Sub efectul emoțiilor, trăsăturile i se îmblânziseră, exprimând o dragoste care nu mai putea fi ascunsă. Dintr-o mișcare, ea lăsa să-i cadă halatul pe mochetă. Trupul gol îi strălucea în penumbră și-l auzi pe Michael respirând precipitat. Două brațe nerăbdătoare o cuprinsesă, trăgând-o în pat.

Cu un suspin se lipi de Michael, savurând senzația corpului său gol strâns lipit de al ei. Atingerea lui fu mai întâi ușoară, când îi mângâie cu vârful degetelor pleoapele închise, cu genele lungi umbrindu-i pomeții, apoi conturul buzelor.

– Privește-mă, murmură el.

Ea redeschise ochii și imediat se simți captivată de privirea lui. El urmă explorarea înceată a corpului ei, făcând-o să vibreze de dorință. La rândul ei, își lăsa mâinile să rătăcească pe corpul iubitului ei, redesenându-i fiecare mușchi al torsului și al spatelui. Fermecată, redescoperi un corp de bărbat dur și tandru, totodată, cu proporții magnifice.

El scoase un geamăt care o umplu de mândrie pe Samantha. Ea era cea care-i provoca o asemenea plăcere. Se uitară unul la celălalt și în priviri citi fiecare pasiunea pentru celălalt.

O făcu să se întoarcă spre el și gurile se căutară cu aviditate. În seara asta nu era vorba de nici o neînțelegere. Dragostea lor era reciprocă, egală, împărtășită. Fiecare voia să-i ofere celuilalt nu numai corpul, ci și inima și sufletul.

Părul Samanthei, ca o perdea de aur, mângâia obrazul lui Michael. El tresări când buzele li se atinseră. Culcată deasupra lui, Samatha avea impresia că trupurile lor li se îngemănează perfect.

– Michael, gemu ea...

El îi înăbuși cuvintele cu săruturi, într-o îmbrățișare din ce în ce mai exigentă, lăsându-i gura pentru a-i săruta sâniul palpitând de dorință.

– Ai nevoie de mine, murmură el, respirând sacadat, ai întotdeauna nevoie de mine.

– Da, răspunse ea, și aş vrea să-ți arăt cât de mult te iubesc.

El își afundă privirea luminoasă în ochii ei.

Fermecat, o contempla realizând dintr-o dată că metamorfoza pe care o prezisese și o sperase, se înfăptuise.

Respirațiile li se amestecau, arzând în aceeași flăcără. Ființele lor se împreună și curând, legănați în același ritm se lasară transportați pe aripile extazului.

Samantha pierduse noțiunea timpului. Nu mai conta decât această senzație delicioasă pe care se pregătea s-o trăiască din plin.

Fericirea urca în ea cu forța unei explozii.

După aceea, îl cuprinse cu brațele pe Michael și își înfundă fața la gâtul lui. Rămaseră multă vreme înlănțuiți, cu respirația întretăiată.

O trecu un frison de plăcere când mâna lui Michael își relua drumul pe spatele ei. O răsturnă pe așternuturile mototolite și o copleși cu toată greutatea lui. Se iubiră îndelung, fără grabă, gură peste gură, într-un vârtej fără sfârșit.

Ghemuită lângă Michael, liniștită, Samantha se minuna de seninătatea clipei. Cu capul odihnindu-se pe umărul lui Michael se simțea ușoară, aproape fără greutate.

Michael avea dreptate când spunea că prima noastră întâlnire a venit prea devreme, se gândi ea. Acum totul era altfel. Nu se mai considera vinovată față de Greg. Și chiar dacă Michael o ținea înlănțuită

de talie, niciodată nu se simțise mai liberă și mai fericită. Devenise pe de a-ntregul femeie și avea norocul de a se afla în brațele bărbatului pe care-l iubea. Vechea ei reținere dispăruse cu totul.

– Mă simt atât de bine, murmură ea.

El râse încet.

– Sunt prea bătrân ca să spun la fel, spuse el cu o nutră comică.

– Și cum te simți, venerabile bătrân?

– Aș spune că am vaga dorință de a flirta cu tine, spuse el sărutând-o.

Îl auzi râzând, apoi îi simți obrazul lângă al său.

– Mă simt ca un puști. Nu mi-am imaginat niciodată că ne vom înțelege atât de bine. Să nu mă părăsești niciodată Samantha, niciodată, niciodată.

– O să-ți fie greu să scapi de mine, domnule Brady! Murmură ea.

O trecură florii când gura lui Michael îi mângâie umărul. Încântată, realizează efectul imediat pe care această mică mișcare o avea asupra lui. El își trecu mâinile peste mijlocul ei, apoi peste șoldurile tinerei femei care se abandona deja.

– Nu mai plouă, spuse brusc Michael și se îndepărtă de ea.

Se uită la el, surprinsă.

– Și asta vrea să însemne că mă pot întoarce acasă în deplină siguranță?

– Voiam să spun numai că după ploaie cerul trebuie că s-a luminat și e plin de stele.

– Bine, spuse ea.

El se porni să râdă. Samantha își încruntă sprâncenele subțiri. De-a ce se juca oare? I-ar fi tras cu plăcere o palmă! Își trase cearșaful până sub bărbie, hotărâtă să se bosumfle. Michael o surprinse, sărind din pat și întinzându-se. Îl urmări cu privirea, admirându-i fără să vrea frumusețea virilă.

– Te mai plimbi mult în jurul patului? îl întrebă ea intrigată.

– Nu, răspunse el, surâzător. Un duș rece o să mă trezească de-a binelea.

– De ce tot vorbești?

– De o plimbare cu mașina pe care o s-o facem împreună, iubita mea.

Ea trase un pumn în pernă, incapabilă să-și ascundă decepția. El o privi cu un aer nevinovat și asta o puse în gardă. Degeaba aborda Michael expresia unui băiețuș nevinovat, cele două luminițe diabolice care țîșneau din fundul ochilor dezmințeau atitudinea lui angelică.

– Ai înnebunit? explodează ea. Cred că afară e un ger de crapă pietrele.

– Da, sunt nebun după tine, iubirea mea, afirmă el trăgând-o din dulceața patului și forțând-o să se ridice în picioare.

– Bine! mormăie ea, tremurându-i în brațe. Dacă sunt obligată să ies din căldura patului și să merg în noaptea înghețată și în compania unui nebun, pe deasupra...

– Hai să fim calmi, spuse el pe gât, nu face mutra asta. În mai puțin de o oră și jumătate, ajungem la destinație.

În semn de avertisment, ea îl trase de păr.

– Atenție! Păzește-te să te joci cu mine de-a ghicitul.

– Ai milă! Spun tot.

– Unde vrei să mă duci la ora asta? îl întreabă ea, ascunzându-și surâsul în fața expresiei lui de fals martir.

– La lacul Tahoe, răspunse el repede.

Ea simulează că trage mai tare de păr.

– Și unde e lacul ăsta, Tahoe?

– Lângă frontiera cu Nevada, spuse el privind-o cu un aer grav, ne putem căsători acolo și să ne întoarcem dimineața. Vrei să devii soția mea în seara asta, dulce Samantha?

În ciuda tonului glumeț pe care-l adoptase, în voce i se simțea o oarecare nesiguranță. Cu un strigăt Samantha se aruncă de gâtul lui.

– Asta dorești într-adevăr?

– Mai mult decât orice pe lume, răspunse el strângând-o cu putere în brațe, ca și când s-ar fi temut să n-o piardă.

– Atunci, răspunsul este da, iubitele... da, da!

El își dădu capul pe spate ca s-o poată privi mai bine.

– Ești sigură?

Ea clătină din cap.

– Da, cu o condiție.

– Care? întrebă el nu fără neliniște.

– Să-mi dai voie să împart cu tine dușul acela rece despre care vorbeai.

El scoase un geamăt, adânc, ridicând-o în brațe ca pe un fulg. O puse încet pe pat și se aplecă deasupra ei. Un foc interior îi lumina privirea.

– Te iubesc atât de mult! șopti el.

Ea se întinse spre el și-l cuprinse în brațe.

Capitolul 9

Așezată la masa de lucru, Samantha se uita la soțul ei care intra în mica debara pe care o transformaseră în atelier.

După două săptămâni de căsătorie, Michaelera la fel de atrăgător, și mai mult ca oricând astăzi. Era îmbrăcat cu un pantalon de velur negru, purtat neglijent și mulat pe picioare. Puloverul albastru închis făcea ca umerii să-i pară și mai largi decât de obicei. Cu un aer nepăsător, conștient de atracția pe care o exercita asupra tinerei sale soții, stătea rezemat de perete cu picioarele încrucișate.

Ea se uita la el pe deasupra planului de construcție întins pe masa de lucru. Atent la mesajul tăcut pe care i-l adresa, o privi la rîndul lui. Dădea impresia că-i place cum este îmbrăcată, cu blugi prespălați și o

bluză care-i punea în evidență rotunjimile bustului. Un surâs familiar îi apăru pe buze când se apropie de ea.

În același moment Samantha se ridică și se îndreptă spre Michael. Se întâlniră în mijlocul încăperii căzând unul în brațele celuilalt: la atingerea trupurilor, ochii lui Michael se aprinseră.

– Mă împiedici să mă concentrez asupra lucrului meu, se plânse el. Îmbrăcată cum ești ai ademeni și un sfânt. Ai mai fost sedusă într-o debara?

– Lasă-mă să mă gândesc, zise ea cu ochii pe jumătate închiși. Nu, nu cred că mi s-a mai întâmplat.

– Cred că în curând, nu vei putea s-o mai spui.

– Nu cer mai mult, dar mă îndoiesc că această biată planșetă așezată pe capra ei, ar putea fi la înălțimea pasiunii noastre.

Își așeză surâzătoare capul pe pieptul soțului ei. După două săptămâni, luase puțin în greutate: „traiful bun“ o tachinase Michael. Sub mângâierile lui Michael, sânii îi erau mai grei, șoldurile mai rotunde.

„Adio siluetă!“, se gândise ea. Și asta nu e decât începutul.

Aceste ușoare transformări îl încântaseră pe Michael și nu pierdea nici o ocazie să l-o arate.

– Când ai un soț atât de seducător, va trebui să se apere, spuse ea râzând. Acum, la muncă!

– Domnul și stăpânul tău ne-a acordat o zi de concediu.

– Iar? strigă ea, lăsând capul pe spate ca să-l privească. Charles n-a fost niciodată atât de generos.

– La dracu cu Charles!

– Cum? Soțul meu are un limbaj atât de vulgar? Mă surprinde foarte mult.

– Foarte bine, dar dacă te mai agăți pe lângă el, o să ai și alte surprize.

– Plăcute, sper.

El scoase un mormăit și o strânse puternic la piept.

– Doamne, îți simt fiecare părtică a trupului prin nenorociții ăștia de pantaloni.

– E cumva un reproș? surâse ea.

– Nu, nu, mormăi el.

– Gata mereu să vă sărutați? se auzi o voce venind prin ușa deschisă.

Charles Caruthers apăru în cadrul ușii, cu gura până la urechi.

– Ar trebui să atârnați la ușă un carton cu „Nu deranjați!” adăugă el.

– Nu-i! da atenție, dragă, murmură Michael, luându-și soția de talie. Moare de gelozie.

– N-are nici un motiv să fie gelos, spuse Samantha aruncându-i o privire malițioasă șefului ei.

Pot să știu de ce?

Samantha zâmbi, încântată de intervenția ei.

– Păi am auzit de la doamna Grees, care la rândul ei a aflat de la Carey Nelson, o vecină a acestei frumoase văduve vesele... care se numește... în sfârșit, n-are importanță! În orice caz, amicul nostru se pare că a plecat ieri seară foarte târziu de la ea și că n-ar fi pentru prima oară când se întâmplă așa ceva! Sunt scandalizată!

– Și ai dreptate, draga mea, spuse Michael, prefăcându-se șocat.

Stacojiu, Charles începu să tușească.

– Ei bine, domnule Ceruthers, îi aruncă Michael neîndurător, cum se face că un bărbat de vârsta și poziția ta socială dă naștere unor asemenea bârfe?

Figura lui Charles deveni roși și mai mult.

– Ei... nu-i chiar neadevărat, se bâlbâi el.

Apoi prinzând curaj, adăugă:

– Ei bine, poate că n-am vârsta pentru așa ceva, chicoti el, dar în ciuda aparențelor mai am încă sânge în vine, bătrâne!

Michael ridică din sprâncene.

– Spune-ne totul, îl rugă el, ce se-ntâmplă de fapt? E adevărat că în ultima vreme, eu și Samantha te-am cam neglijat.

Cu o figură abătută, Charles ridică din umeri. Suspînă sonor și apoi declară morocănos.

– Arfi trebuit să-ți spun, Michael, dar...

Tuși din nou ca să-și ascundă emoția și se întoarse către Samantha privind-o întunecat:

– Voi femeile v-ați născut ca să fiți nefericirea bărbaților! îi spuse el cu năduf.

– Oh! Dragă Charles, s-ar spune că ești îndrăgostit.

Își dădu seama că ghicise corect, după privirea tulburată pe care i-o aruncă șeful ei. Se eliberă de brațul lui Michel și se avântă spre Charles.

– E atât de minunat ce ți se întâmplă Charles, exclamă ea privindu-l drept în ochi pe acesta, care nu știa ce să mai zică de încurcătură. Sunt atât de fericită pentru tine!

El clătină din cap cu un aer resemnat.

– Femeia asta e pe cale să mă zăpăcească de tot!

– Ah! Ah! Pun pariu că ta duce la nas!

– Din păcate, da!

Râsul lui Michael puse capăt tachineșilor din partea Samanthei. O îndepărtă pe Samantha de șeful ei și-i întinse o mână frățască acestuia, care trecea prin toată gama de roșu:

– De când sunt eu însumi căsătorit, celibatarii mă indispun. Așa că bine ai venit în frăție, Charlie!

Samantha se uită la ei cum își strâng mâinile, neîncercând să-și ascundă emoția. Acești doi bărbați, fiecare în felul lui, erau tot ce iubea mai mult pe lume.. Nu se putu abține să întrebe:

– Ați discutat deja despre asta?

Michael și Charles schimbă o privire de complicitate masculină, înainte să se întoarcă spre ea, care triumfa.

– Mary este mult mai rapidă decât tine, îi explică Charles, cu o mutră îmblânzită ca sub efectul unei amintiri plăcute, a reușit să-mi smulgă o promisiune de căsătorie, nu mai târziu de ieri seară!

Lacrimile aburiră privirea Samanthei, care se apucă să se smiorcăie. Cei doi bărbați se uitară la ea, Michael mai mult indulgent, iar Charles de-a dreptul surprins. Iar ei nici că-i păsa ce credeau despre ea.

– Sunt atât de fericită pentru tine, Charles, se bâlbâi ea ștergându-se la nas. Îmi făceam griji pentru tine.

– Ce surpriză!

– De când m-am căsătorit cu Michael am avut impresia că te-am abandonat.

– Vechea ta meteahnă de a te simți vinovată, concluzionează Charles, emoționat și el, fără să mărturisească.

Așa era. După ce se căsătorise îl văzuse mult mai puțin pe Charles. O schimbare subtilă intervenise în relațiile dintre ei. Și atunci nu mai lăsa să-i scape nici o ocazie de a se sustrage la invitațiile lor. Samantha înțelese totuși cât de mult trebuie că-i lipseau cinele în doi, de două ori pe săptămână. „Trebuie că se

plictisește îngrozitor“, își spusese ea, amintindu-și serile petrecute împreună la birou, în fața unor cafele tari, discutând despre munca lor.

Acum înțelegea totul, dintr-o dată. Charles își refuzase dreptul la viață pentru a-i fi al doilea tată. O dată Samantha măritată, își găsisese și el o companie.

„Eliberându-mă pe mine, l-am eliberat pe el“, își zise ea, ștergându-și lacrimile de bucurie. Cei doi bărbați continuau o conversație al cărei început îi scăpase Samanthei. Charles vorbea de planurile lui cu Mary. Conversația îl încălzise.

Samantha se lipi de Charles. Pentru a nu știu câta oară își repeta: Cât de tare ni s-au schimbat viețile de când a venit el în Auburn!

Discuția se purta acum pe marginea planului de renovare a muzeului. În curând, o armată de muncitori cu picamere și târnăcoape urma să apară la fața locului.

— Ce se va întâmpla cu Bernhard House? întrebă Charles.

Samantha schiță un surâs amar. Desigur, membrii consiliului votaseră pentru restaurarea celei mai vechi clădiri din oraș, dar Samantha începuse să-și piardă speranțele.

După ce studiasse planul de restaurare a muzeului înțelesese că n-o să rămână nici un ban pentru a-și realiza visul.

Cu câteva zile mai înainte, Michael își exprimase dorința să viziteze Bernhard House. Explorasera împreună vechea clădire cu șarpantă din lemn, construită pe primii pionieri din Auburn. Prin lumina slabă a zilei filtrată de jaluzelele închise, parcurseră înșiruirea de încăperi părăsite. Pașii lor făceau să scârțâie podelele planșeului. Deși făcuse eforturi mari, Samantha nu putu să-și ascundă tristețea. Îl condusesese pe Michael la etaj și-i explicase în ce fel vedea restaurarea clădirii.

– Ar trebui ca turiștii să aibă viziunea din interior a secolului trecut, așa cum era înțeleasă în epocă.

– Locul ăsta face parte din obsesiile tale, nu-i așa? o întrebă calm Michael.

Ea îl aprobă.

– Da, este adevărat. Casa asta mă obsedează. Nu suport s-o văd căzând în ruină.

Michael îi arată un tablou prăfuit:

– Cine este doamna asta?

Samantha se uită emoționată la pânză:

– După goana după aur, această construcție care înainte fusese han, a fost cumpărată de Bernhard Benjamin, care a transformat-o în casa sa. Era în 1868 și după această dată a fost cunoscută sub acest nume. Doamna era soția lui.

– Frumoasă femeie, remarcă Michael, întorcându-și privirea către Samantha, mă întreb câți ani au trebuit să treacă pentru ca această frumusețe să se ofilească.

– A venit de foarte tânără în ținutul ăsta. Era săracă, dar probabil că avea o sănătate solidă, fiindcă a putut să supraviețuiască, explică Samantha visătoare. Pe vremea aceea, femeile n-avea dreptul să-și conducă singure destinul. S-a căsătorit cu Benjamin Bernhard. Veniseră împreună de pe coasta de est, pentru a-și reface viața.

– Judecând după casa asta, se pare că au reușit.

– Da. În loc să caute aur, Bernhard a preferat să planteze viță de vie pe pământurile sale. A devenit imens de bogat.

– Atunci, înseamnă că a putut să-i ofere soției lui o viață de lux.

– Știu și eu, spuse ea, cu ochii ațintiți pe chipul femeii din tablou. Au întemeiat o familie mare. Toate încăperile pe care le vezi răsunau de râsetele copiilor lor. Dar nu știu ce blestem apăsă asupra acestei familii, fiindcă toți acești copii au murit, unul după celălalt, pe parcursul unei singure luni, loviți de o boală misterioasă. Numai doi au supraviețuit. Un băiat și o fată! Ce tragedie pentru această sărmană femeie!

Michael se apropie de Samantha și-și trecuun braț după umerii ei.

– Nimeni nu este la adăpost de nefericire, murmură el. Lasă-ți ultimele fantome să se odihnească în pace, Samantha. Această femeie admirabilă a trebuit să găsească puterea de a continua să trăiască deoarece nu era sigură în suferință. Și nici tu nu ești, draga mea.

Din ochii ei țâșniră lacrimi care începură să-i curgă pe obraji.

– De ce plângi?

– Mi-e frică să nu te pierd, Michael.

El o sărută încetisor pe păr.

– Uită-ți spaimele, draga mea. O să fiu întotdeauna alături de tine.

Brusc, ea îl împinse:

– Nu știi nimic, strigă ea scuturând din cap furioasă, nu-mi poți promite nimic. Și Greg vorbea la fel. Dar era o minciună! Da, o minciună! Nu există, „întotdeauna“, nefericirea ne urmărește ca un spectru și nu putem face nimic atunci când ne lovește. L-am iubit, aveam nevoie de el și a murit! N-o să am nicio dată încredere în viață. Te implor, încearcă să mă înțelegi. L-am iubit pe Greg, te iubesc și pe tine, dar refuz să-ți fac vreo promisiune legată de un viitor în care nu cred.

– Uiți ceva, îi spuse el blând, forțând-o să-și ridice privirea spre el. Suferința ți-a format caracterul, ai

supraviețuit fiindcă ești puternică, Samantha, și bărbatul pe care l-ai iubit va răi întotdeauna în inima ta. „Întotdeauna“ există, draga mea.

Suspină și o sărută pe gât.

– O să ne dăm această posibilitate unul altuia, adăugă el, dar nu ține decât de tine ca să reușim.

Ea îl privea, ca izbită de o revelație. Dintr-o dată toate umbrele trecutului se risipiră sub magia vorbelor. Mantia grea de temeri care apăsa pe umerii ei se făcu ușoară, fiindcă acum o împărțea cu bărbatul pe care-l iubea.

– Hei! La ce visezi?

Vocea lui Michael o aduse pe Samantha în prezent. Își plimbă privirea de la soțul ei la Charles. Amândoi se uitau la ea, surprinși de faptul că era atât de absentă.

– Ei bine, spuse ea surâzătoare, vă cer iertare, cred că mi-e foame.

Cei doi schimbă o privire.

– E o nebunie cât mă costă femeia asta cu mâncarea, glumi Michael. Să nu crezi un cuvânt, Charles! Omul ăsta m-a târât aproape cu forța în fața altarului.

Charles continua s-o privească îngrijorat.

– Asta e ciudat, murmură el.

– Ce anume, dragă șefule?

– Când Samantha era o copilă, eu și cu tatăl ei, abia reușeam s-o facem să înghită o îmbucătură. Acum, tu spui că mănâncă de stinge, a luat câteva kilograme în plus. Să vedem... greutate în plus, foame de lup, spune Michael, nu are și ameteți?

– Samantha?

Michael abia îi murmurase numele că ea și tresări. Desigur, refuzase să creadă că ar fi vorba de o sarcină, dar ideea i se părea interesantă. Remarcile lui Charles luară proporții colosale în imaginația ei și făcu un efort să le reprime. În timpul primei sale sarcini, nu avusese nici o stare de rău. Chiar și Greg spunea că dincolo de aspectul fragil ascundea de fapt o constituție robustă. Dar apetitul, își aminti ea, era tot așa de mare. Era tot timpul înfometată...

– Sunteți nebuni, amândoi! spuse ea încercând să-și stăpânească panica de care era cuprinsă. Dacă eram însărcinată, aș fi știut. Vă spun că e imposibil, adăugă ea, râzând forțat.

Și fiindcă nici unul dintre bărbați nu zise nimic, realizează enormitatea pe care o spusese. Putea să se liniștească spunându-și că, până la urmă, nu era ceva sigur, dar adevărul era cu totul altul. Avea nevoie de timp ca să-și poată stăpâni spaima inexplicabilă care o cuprinsese. Da, îi trebuia timp pentru a se obișnui cu gândul că, poate, poartă în pânțece copilul lui Michael.

Samantha nu uitase seara când refuzase să-i facă un copil și durerea pe care i-o provocase. O asemenea cruzime era împotriva firii ei. Va fi acum capabil s-o ierte și să-i înțeleagă sentimentele?

„Nu, nu, trebuia întâi să-i accepte copilul acesta înainte să-i vorbească!“ Buimăcită, se întrebă dacă dorea cu adevărat să aibă acel copil.

— Samantha, ești gata?

Ea tresări.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă putem să mergem acasă, îi repetă Michael, nerăbdător.

„Asta nu! se gândea ea, n-am nici un chef de un tête-à-tête, între patru pereți. Nu acum. Vreau să ieșim, să facem ceva, n-are importanță ce.“

— De ce să mergem acasă așa de devreme? Spuse ea, luându-și cel mai nevinovat aer. De ce să nu mergem să sărbătorim logodna prietenului Charles, de exemplu?

— Așa e, îi răspunse Michael, cam din vârful buzelor.

— Vreau s-o cunosc pe Mary, continuă ea, ignorând încruntarea soțului ei. Aș vrea să mergem prin împrejurimi. La începutul primăverii, priveliștea este admirabilă.

O idee grozavă, spuse și Charles, încântat. Aseară, Mary mi-a reproșat că nu-i arăt orașul. Și avea dreptate, ca să zic așa. O s-o sun imediat.

În orele care urma să aibă Samantha a trebuit să facă eforturi serioase ca să rămână cu picioarele pe pământ. În ciuda celor care o preocupau, era încântată să-i arate lui Mary locurile pitorești din Auburn.

Imediat ce o cunoscuse pe logodnica lui Charles, simțise o mare ușurare. Aceasta părea făcută pentru el. Micuță, grațioasă, cu o figură proaspătă sub părul gri îi deveni imediat simpatică. Avea și un accent care o făcea irezistibilă.

Toți patru traversară cartierul vechi, mergând agale prin fața magazinelor de antichități. Pe Mary părea că o interesează totul. Făcu ochii mari când un anticar le spuse că prăvălia lui aparținuse o dată unei familii de chinezi.

– Parterul era ocupat de un restaurant respectabil, dar la subsol erau cabine pentru fumat opium. Se putea ajunge acolo printr-o trapă, care acum este închisă.

Povestea înfăcără imaginația lui Mary. Antrenându-i și pe ceilalți, aleasa inimii lui Charles își petrecu după-

amiaza scotocind aleea din spatele prăvăliei, în speranța că vor găsi o deschizătură care să ducă la faimoasa tavernă din subsol.

Lăsându-i pe ceilalți să bântuie prin împrejurimi, Samantha se îndreaptă spre capătul străzii. Ajunsă la începutul unei pante, se uită la un mic pod de cărămizi, aruncat peste un curs de apă.

Dintr-o dată o mână o trase înapoi.

– Ce vrei să faci? o întrebă Michael cu o voce metalică. Să-ți rezolvi problemele aruncându-te în râu?

Se uită la el mirată:

– Nu i-am dat seama să sunt atât de aproape de margine...

– A, nu? îi răspunse Michael fulgerând-o din priviri.

– Bineînțeles că nu, se indignă ea, năucită de schimbarea bruscă de dispoziție a soțului ei, ce vrei să insinuezi?

Fără nici un cuvânt, o trase spre Charles și Mary. Aerul era saturat de parfumul arbuștilor înfloriți. Toți patru părăsiră aleea în tăcere și ieșiră în stradă. Samantha își eliberă mâna din strânsoarea lui Michael. Era furioasă pe el dar nu voia să strice seara prietenilor ei.

Statuia unui om ghemuit, părând că spală aur într-un bazin, marca intrarea și ieșirea din fundătură, singura urmă rămasă a străzii principale din vechiul

Auburn. Cele două cupluri trecură de cazarma pompierilor, cu turnul ei singuratic înălțându-se spre cer.

Când ajunseră la Auburn Hotel, se lăsase noaptea. Bulevardul era mărginit de fațada elegantă și luminată ca ziua.

În restaurant, aleseră o masă în spatele sălii, mai departe de ceilalți.

Pierdută, fără voie în gândurile sale, Samantha nu-și dădu seama că Michael se uita la ea.

– Doamna pare că s-a rupt de restul lumii, remarcă el, atingându-i mâna pe fața de masă.

– Cine, eu?

– Pentru o tânără căsătorită, îndrăgostită de soțul ei, te găsesc mai ales distantă, draga mea. Mă întreb la ce te gândești.

Era imposibil să nu observe tonul lui sarcastic. Se întoarce spre el, apoi se uită în altă parte, șocată de duritatea privirii lui. Își dădu seama că de ore întregi se complăcuse într-o tăcere încăpățânată. Simțindu-se jenată, se uită la Charles și Mary care discutau vesel, nebăgând de seamă starea de spirit în care se afla. Înseninată, se aplecă spre soțul ei:

– Te-ai supărat pe mine nu-i așa? șopti ea.

El se-ntoarce spre ea cu un surâs amar.

– Pentru nimic în lume! De ce să fiu supărat? Am alături o femeie adorabilă, sărbătoresc logodna unui prieten, dimpotrivă, ar trebui să fiu fericit ca un rege, nu-i așa?

Avea o ironie insuportabilă.

Când ajunseră în fața casei lui Mary, unde Charles își lăsase mașina, Samantha era un car de nervi. Michael demară fără să-și descleșteze dinții. Atitudinea de companion agreabil și-o schimbase cu o figură glacială. Ne mai stăpânindu-se, Samantha îl întrebă:

– Ce se-ntâmplă, Michael? Simt că ceva nu-ți convine. Despre ce e vorba?

El nu-i răspunse. Ajunși acasă, după ce închiseră ușa, el o luă de brațe, obligând-o să-l privească:

– Ești însărcinată?

Samantha simți cum îi fuge sângele din obraji. „Te rog dragul meu, se gândi ea, nu strica totul“

– Te-am întrebat ceva, Samanha!

Ea își umezi buzele uscate. Nemaisuportând privirea lui sfredelitoare, își plecă ochii, aprobând din cap. Dintr-un motiv inexplicabil, nu îndrăznea să-l privească în ochi. Rămase nemișcată, cu chipul lipsit de expresie, simțindu-se din ce în ce mai rău.

Michael reluă dialogul, mai hotărât:

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu eram sigură, se bâlbâi ea, reușind totuși să se uite la el. Nici azi nu sunt sigură.

– Și vrei să înghit toate balivernele astea?

Samantha făcu ochii mari, starea de rău fiindu-i înlocuită de o frică inexplicabilă.

– Ce vrei să spui, Michael?

El se mulțumi s-o privească tăcut. Instinctiv, ea își puse mâinile pe pânțe. Atunci, el izbucni în râs forțat.

– Doamne! Am ajuns ultimul fraier! Un biet idiot care are nevoie de tine și care-ți înghite toate minciunile, din cauza asta! Hotărât lucru, dragostea e oarbă!

– Michael...

– În noaptea când mi te-ai dăruit, da, faimoasa noapte a căsătoriei noastre, i-o tăie el scurt, știai că îmi purtai copilul, acel copil pe care nu-l doreai! Și cum tu ești un cetățean onorabil al cătunului ăsta pietrificat în prejudecăți, n-ai vrut să te debarasezi de povara asta inutilă, și nici să devii o mamă fără bărbat. Sărmană Samantha! Nu prea aveai de ales. Dar eu n-am să-ți pot ierta ipocrizia. Ai fi putut să-mi spui, sunt suficient de corect pentru a fi reparat această greșală, cum se spune. În loc de asta, ai preferat să-mi spui comedia îndrăgostiților! Mulți copii se nasc la șapte luni după căsătorie! termină el cu ochii întunecați.

Samantha ascultase acest rechizitoriu cu un calm care o surprindea în primul rând pe ea. Fiecare cuvânt al lui Michael o lovise ca un pumn. Niciodată nu

suferise o asemenea durere și totuși rămăsese tăcută, fără să reacționeze cu furie. Dimpotrivă, înțelegea supărarea lui Michael. Nu-i spusese oare chiar ea că pentru nimic în lume nu și-ar dori copilul care acum îi creștea în pântece?

Își dădu dintr-o dată seama cât de mult își dorea copilul acesta.

– Doamne, ce rost are să vorbim degeaba? Vocea lui Michael exprima o tristete fără margini.

Samantha se apropie de el, conștientă de amărăciunea pe care i-o provoca cu tăcerea ei.

– Nu înțelegi, murmură ea, punându-i mâna pe braț. Nu găsesc vorbele potrivite pentru a-mi exprima sentimentele. Nu te condamn că mă bănuiești de ce e mai rău, dar te înșteli. Îți jur că n-am bănuit nimic până în după-amiaza asta, când Charles a început să mă tachineze. M-am căsătorit cu tine fiindcă te iubesc, nu din alte motive.

El o prinse de umeri, privind-o adânc în ochi.

– Spune-mi că dorești copilul ăsta la fel de mult ca și mine, Samantha!

Tânăra femeie se simți brusc ca un animal încolțit. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuși să articuleze nici un sunet. El o respinse ca și cum simpla ei prezență l-ar fi deranjat.

– Încă una din vechile tale umbre din trecut, îi spuse el rece, îndepărtându-se spre celălalt capăt al încăperii. Nu mai avem nevoie să ne jucăm de-a v-ați ascunselea! Eu nu mai cred în fericire.

Îngrozită, își dădu seama că lașitatea ei îi luase lui Michael orice posibilitatea de a înțelege. Da, așa cum spusese și el, mai avea încă în suflet o teamă inexplicabilă, o fiară pe care trebuia s-o înfrunte singură. Copilul ar fi putut să fie cheia care să-i elibereze sufletul chinuit. Atunci când îl va ține la sân, va uita pentru totdeauna de trecut.

Hotărârea fiindu-i luată, nu făcu nici cel mai mic gest ca să-l oprească pe când el se îndepărtă spre ieșire. Michael deschise ușa și o briză parfumată năvăli în încăpere. Parfumul florilor îi rămase Samanthei în amintire pentru totdeauna asociat cu durerea din glasul soțului său atunci când îi spusese:

– Ai avut dreptate să nu crezi în viitor, draga mea. Este pur și simplu o minciună!

Capitolul 10

În lunile care urmară, descoperi că există mai multe feluri de a pierde bărbatul pe care-l iubești. Eforturile ei de a străpunge carapacea de indiferență, dincolo de care se refugiase Michael, rămaseră fără rezultat. Disperată, se închise în ea însăși. Numai munca le mai dădea prilejul unei aparente comunicări.

Aripa nou construită a muzeului era aproape terminată. Bernhard House urma să fie și ea renovată.

Samantha se întreba despre ce ar mai putea vorbi cu soțul ei, după ce lucrările se vor fi terminat și exponatele vor fi puse la locul lor.

În aparență, atitudinea lui Michael nu se schimbase. Ca un soț bun se interesa adesea de starea de

sănătate a soției sale. Avea aerul fericit al unui viitor tată și în public reușea să fie la fel de vesel ca înainte.

Dar Samantha nu-și făcea nici o iluzie. Michael nu mai era cel pe care-l cunoscuse. Îi luase locul un străin... Chiar și în momentele lor cele mai intime, în ciuda complimentelor pe care i le făcea, îl simțea superficial, cu grija de a-și ascunde adevăratele sentimente.

Pe măsură ce sarcina înainta, Samantha căpătase obișnuința de a se lăsa cuprinsă de niște stări de toropeală, în totală opoziție cu energia ei anterioară.

Într-o seară, când Michael rămăsese la birou sub pretextul verificării unor schimbări de ultim moment, Samantha se așezase pe canapea, în fața televizorului. Se uită la un film de groază, despre un cuplu aflat în legătură cu extraterestrii, care încet încet le înlocuiau vecinii și prietenii. La sfârșit se simți atât de obosită că abia se târî până-n pat. Dar nu putea să adoarmă. Michael se-ntoarse târziu, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des și se strecură tăcut în pat, alături de soția sa. Se întoarse pe o parte, cu spatele la ea. După respirație, Samantha ghici că nu doarme. La un moment dat, simțindu-i frământările, se-ntoarse spre ea:

– Totul merge bine? întrebă el, ridicându-se într-un cot.

Samantha înghiți în sec, neputând să-i răspundă.

– Ce se-ntâmplă? Copilul?

– Nu, nu, n-am nimic, minți ea.

Zărea chipul lui Michael, în lumina lunii. Se întoarse în pat ca să scape de privirea lui.

Refuzul ei de a vorbi despre copil nu făcea altceva decât să întărească bănuielile lui Michael, dar Samantha era în imposibilitate de a se comporta altfel. În timp ce Mary și Charles discutau despre leagăn și scutece, doar Michael participa la discuție. Samantha simțea că nu are curajul să-și facă planuri de viitor.

Urma totuși cu scrupulozitate indicațiile doctorului. În același timp nu îndrăznea să se gândească la bebeluș, de teama de a nu-și stârni amintirile.

Michael continua s-o privească în semiobscuritatea din încăpere. Într-un târziu își schimbă poziția cu un oftat resemnat. La capătul răbdării, Samantha îl chemă:

– Michael!

– Ce e?

– Ia-mă în brațe, mă simt atât de singură.

El o ascultă și o trase către el. Reconfortată, adormi cu capul pe umărul lui. Când se trezi dimineața, constată că el plecase deja.

„Cât o să continuăm să trăim așa? Mă respinge din ce în ce mai mult. Nu mai este bărbatul pe care-l iubeam.“

Era prea nedreaptă! Odinioară crezuse că Michael o înțelege. Încă o eroare! își spuse cu amărăciune. Și cum ar fi putut s-o înțeleagă, atâta timp cât era convins că dragostea ei pentru el nu-i decât teatru. Propriile ei cuvinte îi reveniră în memorie:

– Nefericirea ne urmărește ca un blestem și nu putem face nimic atunci când ne lovește. Nu cred în viitor.

„Și am avut dreptate, se gândi ea, neavând încredere în viitor“.

Samantha se îndreptă cu pași lenți spre mașină. Venea de la obișnuitul control medical de rutină. Doctorul îi spusese că este într-o bună stare fizică, dar o dojenise pentru starea ei depresivă.

„Trebuie să-mi revin“, își spuse, instalându-se în bătrâna ei rablă. Nu contează ce o să creadă Michael despre starea ei. Înainte de toate trebuia să aibă grijă de copil. Micuțul acela neajutorat depindea doar de ea.

„O să fiu puternică, își promise, pentru mine și pentru copil“.

Michael îi spusese o dată că este o „supraviețuitoare“ își aminti, pe când intra pe o arteră aglomerată.

Ai supraviețuit pentru că ești puternică. Și bărbatul pe care l-ai iubit va trăi totdeauna în inima ta. „Totdeauna“ există...

În mod ciudat, Samantha adresa acum aceste cuvinte lui Michael, nu lui Greg.

– Da, Michael, murmură ea ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii, „totdeauna“ există, dragostea mea.

Mary, care se căsătorise de câteva luni cu Charles, îi devenise cea mai bună amică. Înțeleghătoare și senină, îi dăduse de multe ori curaj să înfrunte situația.

Mary înțelegea foarte bine problemele pe care Samantha le avea, în ceea ce-l privea pe Michael. Ea însăși simțise un sentiment de vinovăție, atunci când se îndrăgostise de Charles.

Mary fusese căsătorită cu dragostea ei din tinerețe și-l adorase pe soțul ei până la moartea acestuia.

– Înainte să moară, se confensase ea Samanthei, mi-a cerut să jur că n-o să-mi sfârșesc zilele singură și disperată. Mult timp, n-am putut să-mi țin promisiunea. Nici un bărbat nu era atât de bun în ochii mei

încât să ajungă la înălțimea primului meu soț. Ideea că aş putea iubi pe altcineva mi se părea insuportabilă. Apoi l-am cunoscut pe Charles... Sunt sigură că Bent ar fi fost de acord.

Samantha își parcă mașina în fața restaurantului unde își dăduse întâlnire cu prietena ei. Picioarele îi tremurau în timp ce chelnerița o conducea la masa unde o aștepta doamna Caruthers.

Mary era radioasă.

– L-am convins pe Charles să asfalteze drumul care duce la casa noastră.

– Mare victorie, într-adevăr, admise Samantha, cu un surâs forțat.

– Îl cunoști pe tip! Dacă îi intră în cap o idee, nu i-o mai scoți cu una cu două.

În timpul mesei, Samantha se gândi doar la un singur lucru: să se întoarcă acasă. Mary sesiză dispoziția morocănoasă a prietenei ei, dar era prea discretă să pună întrebări.

Extenuată, Samantha se întoarse în cele din urmă la casa pe care o locuia împreună cu Michael. Rătăcind prin camere, aproape că-și regretă vechiul apartament. Acolo, cel puțin, se simțea la adăpost.

Tânăra femeie se întreba angosată la ce serviseră toate aceste luni. Controlul asupra nervilor i se

diminuase. Oare din cauza asta era îngrijorat medicul, de starea psihologică pe care o avea?

„Trebuie să fac ceva să mă calmez până vine Michael“. Erau deja prea multe neînțelegeri între ei, prea multă amărăciune pentru a mai agrava situația. Dacă nu reușea să se calmeze până la întoarcerea, lui ar fi fost probabil în stare să-i arunce cu ceva în cap, de îndată ce ar fi trecut pragul casei.

Samantha își pregăti baia și rămase multă vreme în cadă. Ștergându-se cu un prosop plușat, se surprinse surâzând. Lăsă să-i cadă prosopul și începu să-și dea cu cremă, în fața oglinzii.

– Ești însăși imaginea maternității fericite!

Vocea soțului său o făcu să tresară. Puse deoparte cutia cu cremă și căută cu disperare halatul de mătase de pe ușa, dar Michael o îmbrățișă din spate.

– De ce vrei să-mi ascunzi corpul tău? o întrebă el, sărutând-o pe ceafă.

– Nu, lasă-mă, protestă ea, sforțându-se să se elibereze, mă simt urâtă și grasă.

Mâinile lui Michael îi explorară trupul gol, oprindu-se pe pânțele și urcând apoi către sâni, pe care-i cuprinse cu palmele.

– Știi ce imensă plăcere simt văzând cum crește copilul meu în pânțelele tău? suspină el. Când îți ating pânțelele, îl simt cum mișcă.

Aceste cuvinte, identice cu cele ale unei fraze îngropate în memoria ei, o făcu să tresară. Cu ochii măriți îl împinse violent pe soțul ei.

– Ce am făcut? Ce am zis? Samantha, răspunde-mi! De ce ești atât de palidă? Doar n-o să leșini?

Tânăra femeie se înmuie dintr-o dată. Nu opuse nici un fel de rezistență când Michael o ridică în brațe ca s-o ducă în cameră. O puse încet pe pat și se așeză lângă ea.

– Nu suport să-mi atingi pânțele, izbucni ea dintr-o dată.

El își retrase mâinile, cu privirea împietrită. Lacrimi îndelung reținute inundară obraji ei, transformându-se repede în hohote. Tremurătoare, se cuibări lângă Michael, care o strânse în brațe.

– Din ce cauză nu vrei să te ating? întrebă el calm.

De data asta, nu mai putea să-i ascundă adevărul. Durerea o copleșea, nu mai avea curajul să înfrunte singură suferința.

– Oh, Michael, gemu ea scuturată de plâns, nu vreau să-mi moară copilul.

– Și crezi că dacă te ating, îi fac rău copilului? întrebă el neîncrezător, mângâind-o pe obraz. Femeile însărcinate au adesea fobii curioase, spuse el, dar ce spui tu e absurd.

Ea se agăță de cămașa lui Michael.

– N-ai înțeles, urlă ea. Vorbesc se accidentul în care a murit Greg. Atunci am pierdut și copilul. Asta a fost pedeapsa mea.

Își dădu seama de tonul ridicat al vocii sale, dar nimic nu-i putea opri șuvoiul vorbelor.

– Eram atât de fericiți, atunci când am plecat de la restaurant ca să ne întoarcem acasă! Era o vreme îngrozitoare, dar noi vorbeam despre copilul nostru...

Închise ochii înainte să continue, cu greutate:

– Copilul... l-am simțit cum mișcă. Atunci, fără să mă gândesc, i-am luat mâna lui Greg, ca să i-o pun pe pânțele. Ultima imagine pe care am păstrat-o este chipul lui încântat...

– Draga mea fetiță, murmură el legănând-o, cât de dur am fost cu tine...

– A fost numai vina mea, îi replică ea, cu gura lipită de gâtul lui. Te-am lăsat să crezi că ți-am refuzat copilul fiindcă îmi era prea frică să-mi fac planuri de viitor. Credeam că dacă încep să visez i se va întâmpla ceva copilului. Și n-aș fi vrut asta.

El o ținea îmbrățișată, ștergându-i lacrimile de pe obraji. Pentru prima oară, după multă vreme, o privea fără suspiciune. O vedea dintr-o dată mică și fragilă, ca

un copil speriat, un copil care căutase în zadar o explicație, chiar și irațională, la ceea ce i se întâmplase.

– În aceste ultime luni, spuse el, te-am simțit din ce în ce mai îndepărtată. Era să înnebunesc. Până la urmă, am vorbit cu Charles. Voiam să vorbesc cu cineva, înțelegi? Mi-a povestit pe larg viața ta de aici, în orașul ăsta în care ai crescut. Fiecare cuvânt al lui m-a adus mai aproape de adevăr. Am început să observ amănunte, de exemplu furia ta când mi-am exprimat intenția de a amenaja o cameră pentru copil.

Se opri o clipă, înainte să continue, cu fruntea îngrijorată:

– Mă însuraseam cu o femeie senzuală și iubitoare și mă treziseam lângă o necunoscută. Desigur, nu credeam că urai copilul nostru, dar cu tine nimic nu părea de înțeles. Samantha, îți cer să mă ierți, să încerci să uiți, adăugă el îndepărtându-i cu un gest tandru o şuviță de păr de pe față. Te-am împins într-o situație pentru care nu erai pregătită, dar îmi era atât de frică să te pierd încât nu am vrut să te leg cu ceva de mine. Și până la urmă mi-am spus că această sarcină mi-a distrus și ultima șansă de a te avea.

Aceste cuvinte aduseră culoare în obrajii palizi ai tinerei femei. Își duse o mână la obraji. Dragostea pentru Michael îi adusese un calm extraordinar. Acum avea din nou puterea să analizeze.

— În noaptea când acest copil a fost conceput, m-ai auzit rostind numele lui Greg, îi spuse ea. Aveai dreptate să-mi vorbești de vinovăție. Nu puteam să suport să fiu în brațele tale, în timp ce Greg era în mormânt, din vina mea. Din acel moment, te-am simțit ca un intrus. Și tu ai început să crezi că-l voi vedea întotdeauna pe Greg în locul mult iubitului meu bărbat, Michael.

— Repetă ce-ai spus, o imploră el, strângând-o puternic.

— Iubitul meu, Michael, mai spuse ea o dată, cu gura lipită de a lui. Te iubesc mai mult decât poți să-ți închipui.

— Samantha, iubita mea...

— Amândoi suntem niște supraviețuitori, nu-i așa? spuse ea, răvășindu-i părul. Și este timpul să uităm trecutul. N-am să-mi iert niciodată ce am făcut, dar nu vreau să-mi distrug cea de-a doua șansă de a iubi.

Brațul lui Michael continua s-o strângă tandru. Dar o umbră din ochii lui o alarmă pe Samantha.

— Numai vreau să te aud vorbind așa, spuse el ferm.

Sprâncenele ei se încruntară.

- Nu înțeleg. Credeam că vrei să auzi adevărul...
- Desigur. Dar termenul „distrug“ nu poate fi acceptat. Ai nimerit fără să vrei în acel accident.
- Dar ți-am povestit cum s-a întâmplat! exclamă ea, evitând privirea pătrunzătoare a lui Michael!
- Mi-ai povestit versiunea ta.
- Dumnezeu! Am fost acolo, nu? Dacă nu i-aș fi distras atenția lui Greg într-un moment atât de important, n-ar fi avut loc niciodată acel accident.
- De ce nu-l învinuiești pe bețivul care venea din sens opus? El este totuși cel care a depășit linia continuă.
- De ce insiști? Refuzi adevărul. I-am luat mâna lui Greg, atunci când s-a întâmplat. Numai Dumnezeu știe de câte ori mi-am amintit scena asta...
- Ei bine, trebuie să ți-o mai amintești o dată, în toate detaliile.
- Nu, nu!
- El o sili să-și ridice capul, fără multe menajamente.
- Lasă-mă în pace.
- Am citit raportul poliției, iubito.
- Cum?
- Ți-am mai spus, am căutat răspunsul la felul în care te purtai. Știu cine a provocat accidentul. Nu tu l-ai provocat, ci Greg.

—Nu, urlă ea, a fost vina mea! Numai a mea!

El prinse micul pumn, care încerca să-l lovească.

—Trebuie să mă ascuți! îi șuieră el printre buzele strânse. Încetează să-l mai aperi pe Greg. Ploua torențial și mergeați pe un drum cu două benzi. Raportul poliției e clar. Mașina voastră a făcut o schimbare bruscă a direcției. Conducătorul celeilalte mașini adormise la volan și, pe deasupra, a fost arestat pentru că a condus în stare de ebrietate. Am citit declarația care ai dat-o la poliție: ai spus că ai văzut farurile mașinii din față venind drept spre voi. Deci ar fi trebuit să le vadă și Greg.

— Nu, nu, reluă ea, arcuindu-se în pat. Greg nu a avut ce face. Celălalt venea drept spre noi, ca un bolid. Pentru a-l evita, Greg a a tras de volan și mașina noastră a ieșit de pe șosea și s-a izbit de o stâncă. Eu am fost aruncată din mașina în flăcări, dar el n-a avut norocul ăsta. Nu putea să facă nimic, ți-am mai spus!

— Spui că Greg a făcut totul pentru a evita mașina din față? o întrebă el, înfigându-și degetele în carnea delicată a umerilor ei.

— Da, desigur, hohoti ea.

— Atunci te rog să mă ierți, îi spuse el nefiresc de calm. În aceste condiții, reflexele lui n-ar fi trebuit să fie blocate, altfel tipul din față ar fi fost făcut praf.

Brusc, Samantha își reaminti. Revăzu scena derulându-se cu o precizie halucinantă, ca a unui film la ralanti. Prin ploaie, farurile veneau drept spre ei. Cu fața desfigurată de groază, Greg se agățase de volan, cu amândouă mâinile.

După șoc, acest detaliu, se ștersese din memoria Samanthei, care refuza să-și amintească faptul că bărbatul pe care-l iubise fusese copleșit de groază. Fără să-și dea seama, în mintea ei, această scenă fusese înlocuită cu cea precedentă, cea a diversunii provocate de ea. Greg pusese mâna pe pânțele ei ca să simtă copilul.

Se uită la Michael, cu niște ochi imenși. Acesta o privea cu compasiune. Atunci, ea izbucni în lacrimi. Plângea pentru Greg, pentru copilul care nu apucase să se nască și mai ales pentru ea însăși.

Michael nu mai spuse nimic, o ținea doar în brațe. Vinovăția care o chinuise atât de tânără era în acel moment spulberată de forța dragostei lui Michael.

Încetul cu încetul, se opri din plâns. Eliberată de trecut, se ghemui în brațele lui.

— Privește-mă iubirea mea, murmură ea, atinge-mă.

El gemu de fericire și o sărută. Apoi își lăsă gura să rățăcească mai jos, unde se afla copilul, sărutând

fiecare părticică a trupului ei, cu o delicioasă tandrețe. Fermecată, ea i se abandona, citind pe chipul lui Micheal semnele pasiunii.

– Samantha, îi spuse el ridicându-și obrazul pe pielea ei mățăsoasă, mă lași să aleg numele copilului?

Ea izbucni în râs, sufocându-l în brațele ei.

– Bineînțeles, prostuțule! E copilul tău.

– Dacă e băiat, o să-i spunem Gregory Douglas, în amintirea lui Greg.

Și cu buzele lângă gura Samanthei, adăugă:

– Aș vrea atât de mult să împart nemurirea cu tine...

Ea îi mângâie părul cu o sărutare. În acel moment, cuvintele deveniseră inutile. Ținându-l strâns lângă ea, se simți fericită. Noaptea începuse să cadă, umbre albastre se pelineau în cameră, dar Samantha nu vedea decât lumină. Un străin intrase în viața ei pentru a-i aduce o bogăție extraordinară. Rămăsese pentru a deveni dragostea ei. Cu el cunoscuse pasiunea, speranța și încrederea în viitor.

Și o adusese înapoi la viață, pentru totdeauna.

Sfârșit